

STRIDEN

"Strid for den tro som engang er overgitt til de hellige." Judas 3.

TROENDES FORSAMLINGS VERBAL.

Striden nr. 15.

DET NYE JERUSALEM.

Åp 21:1-4 Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne.

Striden

“Striden,” er en oversatt utgave av det Amerikanske, evangeliske tidsskriftet, “The Contender”. Bladet er utgitt av menigheten, “Faith Assembly Church”, 1715 Old Post Office Lane Jeffersonville 47129. Indiana. USA. Bladet inneholder taler av menighetens pastor og grunnlegger, Raymond M. Jackson. Originalutgaven på Engelsk kan fås ved henvendelse til vår redaksjon, eller til bladets hjemmeadresse i USA. Der kan de også bli abonnent på tidsskriftet. “The Contender “ kommer ut 8 ganger i året. Her i Norge vil vi oversette de mest aktuelle emner, som kan være til åndelig oppbyggelse og hjelp, i en ellers så forvirrende tid, hvor Guds ord blir tilsidesatt til fordel for menneskelagde tanker og lære.

“Striden”, sendes fritt til alle som ønsker det, uten omkostninger for deg, så langt som vi har mulighet til det. Hver utgave vil bli utsendt, straks en ny oversettelse foreligger. Vi har ingen begrensninger for antall utgivelser i året. De oversettelser som foreligger er ikke utgitt i kronologisk eller numerisk rekkefølge til det Amerikanske tidsskriftet.

Taler på kassett av Raymond M. Jackson foreligger også på Engelsk med Norsk tolk, eller bare på Engelsk. Møter på Norsk av Rolf Strømmen er også tilgjengelig. Disse kassetter er ikke gratis, men kan bestilles til en meget rimelig pris. Møtene er innspilt på C - 90. kassetter. Kassettlister er tilgjengelige som egen folder, ved å kontakte redaksjonen.

Ansvarlig utgiver og oversetter av “Striden”, er Rolf Strømmen. Alle henvendelser om “Striden”, gjøres til bladets adresse. Alle seriøse henvendelser vil bli besvart. Bladets adresse er.:

Den troendes forsamling, Verdal.
Rolf Strømmen
Lerkeveien 10.
7650. Verdal.

Tlf.: 740 71190.
Fax.: 740 72190.
Mob.: 980 49302.

Møtelokalets adresse er.:
Verdal

Feskarveien 1.

DET NYE JERUSALEM.

Tekst. Joh. Åp. 21: 1. 22: 5.

Har du noen gang forsøkt å forestille deg en by som har form som et kvadrat, og som er 12.000 stadier i en firkant, og som kommer ned fra himmelen til jorden? Dersom du har tenkt på dette, så tror jeg du vil finne dette budskapet meget opplysende. Vi har tatt dette, vers for vers, og forsøkt å fremvise den åndelige visjonen av byen, som ble beskrevet av apostelen Johannes i åpenbaringen kap. 21, og 22. Les denne artikkel under bønn, og studer de versene som er brukt i skriften, ut fra din egen Bibel, og dersom du skulle ha noen spørsmål, eller kommentarer etter å ha lest dette, så vil vi gjerne høre fra deg. Det har vært mange spørsmål stilt til meg i den senere tid, angående det nye Jerusalem, som Johannes skrev om i åpenbaringen kap. 21. Og det er interessant å merke seg alle de forskjellige ideer og meninger som folk har om denne byen. Noen tror det ene og andre tror noe helt annet igjen. Det er av denne grunn at jeg føler meg ledet til å publisere dette budskapet, med alle de detaljer og forklaringer som den Hellige Ånd måtte frembringe til vår hukommelse.

For år tilbake, da jeg enda var i Metodistsamfunnet, så tok jeg en titt på denne byen, og så den som en virkelig by, med alle dens steiner, og dens glitter og stas, men nå har vi den Hellige Ånd i oss, som skrev denne boken, som kan åpenbare dens sanne åndelige mening. Derfor ønsker jeg å ta dette 21. Kap, og forsøke å dekke de ting som er nedskrevet der. Rent tidsmessig så kommer dette kapittel etter at dommen ved den store hvite trone er fullført, og hele den falne menneskehet, og enhver ond ånd er da blitt dømt. Det som da måtte være igjen, i live, etter denne dommen vil komme til å leve i den åttende dag, som er den evige dag. Alt vil da være restaurert tilbake til den tilstand som var i den første dag, før Adam syndet. Denne åttende dag vil ikke bli delt opp i tidsepoker, eller dispensasjoner, som de andre syv dagene ble det, eller som disse andre 7000 årene har vært det. Selv om det er vanskelig for det kjødelige sinn å gripe realitetene om slike ting, så vil det bli en evig tilstand under den evige Guds nærhet. Apostelen Paulus skrev i 1.Kor.13: 12, ”Nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se åsyn til åsyn.” Jeg bruker bare disse versene for å fortelle at vi i dag ikke ser alle ting så klart som vi vil komme til å se det senere. Vi ser som gjennom et speil, som i tåke, men det betyr ikke at vi ikke er i stand til å se noe som helst. Det betyr bare at vi ikke ser alt helt klart. Det er profiler og skygger som vi i dag ser

på. Men allikevel tror jeg at vi lever i en tid, da det er åndelig rimelig grunn til å mene at den Hellige Ånd vil åpenbare dette for oss. For vi er i ferd med å få Kristi sinn i oss.

RESTAURASJON.

I 1.Kor. 15:24-26, ser vi Paulus hvor han refererer til begynnelsen av den åttende dag på denne måte. ”Deretter kommer enden når han skal overlevere riket (dette viser til Jesus Kristus) til Gud og faderen, etter at han har tilintetgjort all makt, og all myndighet og velde. For han (Kristus) skal regjere inntil han får lagt alle sine fiender (synden og døden) under sine føtter. Den siste fienden som tilintetgjøres er døden. ” Med andre ord, han vil herske og regjere i 1000 år, på jorden, og da når hans tusenårs regjering er fullført, og den siste dommen er utført, så vil det være tid for det Nye Jerusalem å komme ned fra himmelen. Før vi går videre inn i vårt emne om Det nye Jerusalem, så ønsker jeg å få klargjort noen misforståelser om tusenårsriket. Der har kommet mange mennesker til meg og sagt. Bro. Jackson: dersom Jesus skal herske med jernstav og djevelen skal bli bundet, hvordan skal det da kunne bli noen død blant menneskene gjennom tusenårsriket? Det er meget enkelt, et slikt spørsmål beviser bare at folket ikke er blitt opplært i det som er skrevet i Guds ord. Synden kommer ikke til å herske gjennom denne perioden slik som vi ser den gjør nå, men den nedarvede natur til å synde, er fremdeles til stede i disse jordiske sjeler, som går fra denne tidsalder og inn i tusenårsriket. Det er derfor at Kristus vil regjere med jernstav. Det kommer til å bli en disiplinær tid. Tusenårsriket er ikke den fullkomne tidsalder, men hans herskermakt i en regjering med jernstav, vil produsere et folk som kan passere inn i den fullkomne dag. På samme tid vil han forløse dyreriket, slik at fiendskapet mellom mennesket og dyrene vil opphøre. Det vi bli som i den gamle sangen, ”det skal bli fred i dalen”. Dyreriket vil ligge i fred med hverandre, og med menneskeheten. Da skal jorden til fulle gi av sin grøde. Alt dette leser vi om i det gamle testamentet., i Es. 11:6-9, leser vi, ”Ulven og lammet skal beite i sammen, og leoparden skal ligge sammen med killingen, og kalven og den unge løve skal vandre i sammen, og et barn skal lede dem. Feet og bjørnen skal beite i lag, og deres unger skal legge seg i sammen, og løven skal ete gress lik som oksen. Og et diende barn skal leke ved basiliskens hull, (en giftig slange) og der skal det avvendte barn rekke ut sin hånd. Ingen skal gjøre noe ondt og ingen skal ødelegge noe på hele mitt berg, for jorden skal bli full av Herrens visdom, likesom vannet dekker havets bunn.” Etter at dette tusenårsriket har

hatt tid til å gjøre sin effekt, så skal denne jorden bli fylt av Herrens herlighet, slik som salmisten skrev det.

DØD i TUSENÅRSRIKET?

Når vi snakker om den åttende dag, så vær vennlig å huske, at denne åttende dag, egentlig er den første dag, akkurat som det er på vår kalender. Det er en ny begynnelse, hvor alt er restaurert tilbake til den tilstand jorden var i før mennesket falt i Edens have. I Esaias 65, finner vi at profeten egentlig så gjennom tusenårsriket, og like til den evige dag. Se på vers 20 ”Det skal ikke mere komme derfra noe diebarn som bare lever noen få dager, eller, en ung mann skal den være som dør hundre år gammel, og hundre år gammel skal den syndere være som forbannes.” Dersom vi tenker på våre dager, med vår livslengde på 70 til 80 år eller mindre, så vil en mann på hundre år være en gammel mann. Men i tusenårsriket når den lange levetid for livet er restaurert tilbake, så vil en mann på hundre år være som kanskje et syv års gammelt barn er det for oss i dag. (Ikke i vokst eller forstand selvsagt.) Døden vil ikke da komme på grunn av tuberkulose, kreft, eller noen av de andre fysiske sykdommer. Den vil kunne være et disiplinært verktøy i Guds hender, og den skal bare bli administrert ovenfor dem som har hatt tid til å omvende seg. Med andre ord, et barn født i tusenårsriket, født av jordiske foreldre, som har passert fra denne tidsalder og inn i tusenårsriket, vil fremdeles ha syndens natur i seg, og vil da kunne være gjenstridig. Det vil da bli advart og oppdratt i hundre år, og det vil gi ham eller henne så meget tid til å legge seg under den rettferdige hersker, som er Kristus, før døden på noen måte vil blir administrert på dem. I det samme verset, hvor Esaias sier ”Det skal ikke mere komme DERFRA (altså fra begynnelsen av den nye dag og fremover) noe diebarn som lever bare få dager.” Han fortsetter med å si ”Og heller ikke noen gammel mann, som ikke skal fylle sine dagers mål.” Det betyr jo selvfølgelig at, dersom han har fått tillatelse til å passere inn i den evige dag, så er han allerede blitt testet og prøvet, dømt og blitt funnet verdig, for ellers ville han aldri ha kommet dit. Venner, forstår dere at dersom vi lever så nære enden som vi tror vi gjør, så er det et folk rett her i dag som vil komme til å leve evig. Dette er ikke spekulasjoner.

Enten tror vi på Bibelen, eller så gjør vi det ikke. Dersom vi tror på Bibelen, så vil også disse ting komme frem. Som vi tidligere har sagt, tusenårsriket er ikke den fullkomne tidsalder. Det er en periode hvor Gud igjen gjenoppfyller jorden, en periode med en Guddommelig regjering restaurert, så vel som

guddommelig kunnskap. Jorden vil bli vakker, og dyreriket vil igjen være i fred med menneskeheten. ”De skal ikke såre, eller ødelegge noe på mitt hellige berg.” Den jordiske levning av menneskeheten vil fremdeles ha den samme syndige natur nedarvet i seg. Og dette vil gjenspeile seg i deres avkom. Det er hvorfor Sakarias 14: 16-17, sier.” Og det skal skje, at enhver som er igjen på jorden, av alle nasjoner som gikk imot Jerusalem, skal hvert år gå opp dit for å tilbede kongen Herren Hærskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest.” Vers 17, viser hva resultatet vil bli for dem som nekter å delta i dette, ”Men om noen av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem for å tilbede kongen, Herren Hærskarenes Gud, så skal det ikke komme regn hos dem.” I vers 18, gir han en illustrasjon, hvor han bruker Egypt som et eksempel. ”Og dersom Egyptens folk ikke drar opp, og ikke møter frem, da skal det ikke komme regn hos dem heller. Den samme plage skal ramme dem som Herren lar ramme de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest. 19. Sådan skal den straff være som rammer Egypten, og alle de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest.” Der har du resultatet av en regjering som hersker med jernstav. Et hvert individ vil være nødt til å underlegge seg disiplin, og etterfølge den lov som gjelder for denne tidsalder, ellers vil døden gjøre det av med dem. Jeg har mine tvil at det vil være mange lovbrøtere der, og jeg tror heller ikke at denne jernstaven vil bli brukt svært ofte, for disse ting vil sikkert være sjeldne. Men når de tusen år er til ende, så vil Satan løses fra sitt fengsel, og han skal gå ut og forføre alle dem han kan, blant alle de millioner som er født i tusenårsriket.

Dersom du kan få tak i bildet her, så vil du forstå at Gud ikke bare kunne la alle disse millioner av mennesker passere rett inn i evigheten, i den evige dag, uten først å bli prøvet av dem gamle anklageren, Djevelen. Han vil ikke få anledning til å forsøple jorden igjen, slik han har gjort det før. Men han vil få sin anledning til å samle seg etterfølgere, som vil kunne tenke seg å samles til kamp mot de hellige. Og som de da setter seg fore å gå til kamp mot de helliges leir og mot Jerusalem, skal det komme ild ned fra himmelen og fortære dem. Da er det at djevelen, som forførte dem, skal bli kastet i sjøen som brenner med ild og svovel, der hvor dyret og den falske profet er. En ting er dog sikkert, han vil aldri kunne røre en eneste en av de uforgjengelige Guds hellige, som har regjert sammen med Kristus gjennom denne tiden. Han kan bare friste de som er født under denne fredfulle atmosfæren i tusenårsriket, mens Satan har vært bundet. Kjødelig sinnede mennesker vil nok si, ”Bro. Jackson, mener du at vi kommer til å være her under denne tiden? JA, vi vil være her, og vi kommer til å se alt det som

skjer her i denne perioden. Vel, sier du, jeg vil ikke ønske å være her under en tid som dette. Jeg sier, du er ikke kommet dit enda. Men når den tiden kommer, dersom du er der, så vil du tenke annerledes enn du gjør nå. Uforgjengelighet vil gjøre den store forskjellen i måten å se tingene på, i motsetning til hva vi tenker og tror om den nå.

EN NY HIMMEL OG EN NY JORD - HVOR ?

Tenk deg nå, Jesu Kristi brud vil regjere sammen med Kristus i tusenårsriket, og utføre regjeringsmakt med samme autoritet som den Jesus selv regjerer med. Når da denne tiden er kommet til enden, og Satan er blitt løst for en liten stund, inntil hans hensikter blir stoppet av Guds fortærende ild, så vil den annen oppstandelse bringe fem åndene til hele den falne menneskehet, helt ned fra Kains tid, og frem til slutten av tusenårsriket. Da vil det ikke lenger vær noe Helvete i jordens hjerte. Dette er tiden for vers 13. I åp. 20. Hvor det som står der skal oppfylles. ”Og havet gav tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket gav tilbake de døde som var i dem, og de ble dømt, enhver etter sine gjerninger. 14. Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død ildsjøen.” Det vil ikke finnes flere graver, ikke flere døde legemer, som kan forsøple skjønnheten av denne gjenoppfylte jord. Dette vil bli den siste fase for jordens gjenoppbyggelse tilbake til det originale. Da vil planeten igjen være ren, for første gang siden synden ble introdusert. Dette klimakset var det Paulus skrev om i 1. Kor. 15: 25-26, ”For Han skal regjere, inntil han har fått lagt alle sine fiender under sine føtter. Og den siste fienden som skal bli tilintetgjort er døden.” Jesus sa, Jeg er oppstandelsen og livet.

Dette betyr at røsten av hans stemme vil vekke opp de onde døde like så enkelt som han vekker opp de rettferdige døde, før tusenårsriket. Jeg er så takknemlig for at disse apostlene kunne skrive, eller tale, etter som den Hellige Ånd beveget dem. For dersom de hadde vært nødt til å si alt, verbalt, slik som Jesus sa det, så ville vi ikke kunne ha lest 1. Tess. 4. 16-17, og heller ikke 1Kor. 15. 12-58, for disse skriftstedene vil kunne hjelpe oss til å vite hva som ligger foran oss i Guds plan. Vi har også apostelen Peters ord som sier. (2.Pet. 3:13) ”Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor.” Det er den samme planeten, jorden, men den er blitt gjort ny gjennom forløsningen. Vi ser ikke etter nye gallakser i himlene, men etter en ny atmosfære i det samme himmelrom som du og jeg allerede er gjort kjent med. Med andre ord, alt det som mennesket har hatt samfunn

med, vil bli fornyet gjennom forløsning. Tro ikke at vi skal bli båret av gårde til en annen planet eller noe slikt. Det er forstå det hele feil. Du vil kanskje si, men bro. Jackson, sier ikke Bibelen at himmel og jord skal komme i brann, og smeltes i en forferdelig hete? La oss lese 2 Pet. 3.:10. Og jeg er sikker på at du vil forstå at det er et hvert menneskeverk som skal brennes opp. ”Men Herrens dag skal komme som en tyv om natten, og da skal himmelen forgå med stort brak, og himmellegemene skal komme i brann og oppløses, og jorden og tingene på den skal oppbrennes.” Dersom dette verset sto helt alene i Bibelen, så ville det vel kunne gi rom for en del spørsmål, men dette verset står ikke helt alene. Se i vers 5-7, i det samme kapittel, og se hvordan samme mann refererer til ødeleggelsen av jorden under vannflommen på Noas tid. ”For de som påstår dette, er blinde for at det fra gammel tid var himler og en jord som var blitt til ut av vann, og gjennom vann ved Guds ord. Og derved gikk den verden som da var, under i vannflommen, men de himler som nu er og jorden er ved det samme ord spart til ilden, i det de oppholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt.” Du trenger bare å stille deg selv dette spørsmålet, ”Er dette den samme planet, jorden, som Noa og hans generasjon levde på? Bibelen sier at den gamle verden gikk under i vannflommen.

Når vi sammenligner skriftsted med skriftsted, så forstår vi at disse dommene bare er rensningsprosesser, ved hvilket Herren rensar jorden fra menneskeverk. Du kunne ha stilt deg selv dette spørsmålet, ”Dersom himlene og jorden gikk under ved vannflommen, hvordan kan de da fremdeles finnes her slik at de også kan brennes? Alt menneskeverk vil bli oppbrent, men berg, muld, fjellene og vannet vil fremdeles være her, når ilden har gjort sitt verk. Slik som det var i Noas dager da vannflommen var over, så gikk de ut av arken og fant ut at jorden var gjort ny. Det fantes ikke noen hytter der, eller noen merker etter menneske verk. Det var en ny og en frisk begynnelse. Alt måtte begynnes forfra igjen. Derfor dersom vi sammenligner disse bildene, så vil det bedre kunne hjelpe oss til å forstå vårt emne om den nye staden.

HVORFOR HUS ?

Når den store Hvite trones dom er fullført, og hele jorden er fullstendig fri fra et hvert spor av synden, da vil Jesus overgi kongeriket, regjeringen, herskermakten over denne planeten tilbake til Gud, slik at Gud kan være alt i alle. Men andre ord så vil Gud, Elohim, den evige ånden igjen bli plassert

tilbake i sin skapelse, slik som det var i begynnelsen. Han vil da kunne ha fellesskap med den forløste familie i sin fylde. Hans nærhet vil da være hos menneskene, akkurat som da han vandret i Edens have i begynnelsen. Da dagen ble kjølig, talte Gud til Adam. Gud trenger ikke noe hus å bo i, for han er alle steds nærværende, han er alle steder på sammen tid. Han blir aldri kald, våt, hungrig, eller ukomfortabel. Han trenger ikke at et menneske gjør noe for Ham, for i Ham er alt mulig. Han er ubegrenset i makt og muligheter. Han trenger ikke noe hemmelig etterretningsorgan for å vokte på mennesket. Han trenger ikke noen til å råde seg, for han kjenner til alle ting. Han kjenner svarene på alt. Han har all forstand, all innsikt, og full kunnskap om alle ting, til alle tider.

En Gud slik som Ham, har ikke trang til noe, som vi kunne gjøre for ham personlig, men Han har en lengsel til å ha fellesskap med sin skapelse. Jeg vil også si, at dersom synden ikke hadde kommet i Edens have, så ville denne planeten vært en underfull have i dag, med et fullkomment klima, med vakre trær, elver, blomster, stryk med fisker svømmende i dem. Dyreriket ville ha fortsatt i fred med menneskene, og det ville aldri ha vært behov for menneskene å bygge sine 50, 60, tusen dollars hus som de nå bor i. De ville ikke ha noe behov for dem. Hus ble bare nødvendig på grunn av at naturen begynte å motarbeide menneskene. Dette forårsaket at folkene måtte finne seg sikre skjulesteder til beskyttelse mot slikt. Og jo lengere tiden gikk, jo mere bygget man seg inn, til vi nå har kommet til våre dager. Alt dette er bare et menneskes forsøk på å skape seg sikkerhet, mens gjennom alle tider så har vår sikkerhet egentlig vært i Herren. Brødre og søstre, vi er sikre i Ham, og uten Ham, kan vi intet gjøre.

HVORFOR NY ?

Ettersom vi nå forsøker å bringe vår oppmerksomhet tilbake til vårt annonserte emne, så la oss være klar over, at det vi her skal snakke om ikke kan bli forstått med vår hverdagslige måte og forstå tingene på, eller etter et kjødelig resonnement. Vi kommer til å behandle noe som bringer våre tanker over i den evige tidsalder, når alle disse nærværende ting har fått sin ende. Paulus talte om det i Ef. 3: 21, som en verden uten ende. La oss så begynne å lese Åp. 21: 1, hvor Johannes skrev, ”Og jeg så en ny Himmel og en ny jord, for den første Himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mere.” Husk nå at Johannes hadde det privilegium å se denne planeten i sin forløste tilstand. Hvorfor skulle Kristus herske og regjere over denne

planeten i ett tusen år, bare for senere å vrake den og begynne på med en ny planet igjen, når han har brukt tusen år på å restaurere nettopp denne jorden? Vi kan bare ikke fortolke skriften på denne måten. Johannes så på denne jorden, denne gamle planeten, slik som den ville fortone seg i den evige dag. Naturligvis så den ny ut for ham. Den vil også se ny ut for oss når vi kommer dit.

Hva da med himlene, eller den nye himmel? Vi må tenke på himmelen med denne forståelse, at det er atmosfæren som omgir jorden. I henhold til skriften så er atmosfæren, (eller himlene som det vanligvis blir omtalt som) selve omgivelsene, eller bostedene for djevelen, eller demonene, eller de onde ånder, eller du kan bruke den terminologi som passer deg best. De viser da i alle fall til de samme ting. Paulus refererer, til våre tidligere dager, som etterfølgere av forbannelsen for denne verden, når vi vandret i lydighet til denne verdens hersker. Disse onde åndene er stadig ute og kjemper mot de rettferdige engler, som søker å tjene menneskeheten for dens jordiske beste. Djevelen og hans engler forsøker konstant å få mennesket til å forurense jorden. Dess verre den blir, jo bedre liker de det. Hvorfor? Jo, fordi det er en motarbeidelse mot Guds endelige plan for denne gamle verden, og Satan vil gå til ekstreme tiltak for å hindre og forvrengte Guds plan. Vel, hva da med den delen som sier at det ikke skal være mere hav, eller osean? Her må vi igjen fastslå det faktum, at det menes ikke at der ikke skal finnes mere vann. Det har alltid vært vann her, og det vil også fortsatt være masse vann her da, men jeg tror ikke at 2/3 av denne planeten vil være dekket av vann da. Jeg vil også legge til, at det er ikke mere vann i dag enn det alltid har vært. Det er bare at på en eller annen måte så er ikke denne planeten i sin egentlige fullkomne stilling ovenfor solen. Noen av dere har hørt meg sagt tidligere, hvorfor jeg tror vi i dag har 365 ¼ dager i vårt solår, når det i skriften forklarer at et fullkomment år skulle ha 360 dager, med 12. Måneder og med 30 dager i hver måned.

DET FULLKOMNE ÅR .

Jeg er ikke noen vitenskapsmann, men jeg tror av hele mitt hjerte, at når Gud åpnet kildene i det store dyp, og det regnet i 40 dager og 40 netter, og samlet alt dette vannet i sammen, så forandret det avstanden og samhørigheten mellom jorden og solen. Dette forårsaket de ekstra 5 ¼ dager pr. År som det i dag tar for jorden å komplettere denne sirkel rundt solen. Et fullkomment år, med 12 måneder, og med 30 dager i hver av dem, ville ha hatt en ny måned

hver kalendermåned. Siden jorden sirkler rundt solen, vil det bety at jorden vil trenge å komme litt nærmere solen, for å kunne frembringe denne fullkomne sirkel i 360 dager. Dersom jorden var blitt brakt litt nærmere til solen, så ville det forårsake at mye av det vannet som i dag hviler på jordens overflate, ville blitt trukket opp i atmosfæren, og lagt seg som en barriere rundt jorden, og dette igjen ville da ha produsert det perfekte klima. Du ville da ikke kunne se en sky på himmelen, og om natten ville luften avkjøles og forårsake at jorden svettet, eller dugget. Dette er nøyaktig i tråd med den tilstand jorden var i, i begynnelsen, slik skriften legger det frem. Med en slik tilstand så ville vi ha et perfekt klima hele tiden. Aldri for kaldt, og aldri for varmt. Med så meget vann trukket opp i atmosfæren, ville dette ha lagt som et beskyttende belte rundt jorden. Det ville da ha gitt mye mere plass til menneskene, eller skulle jeg si det slik, for jordens innbyggere. Dersom du har sett jorden, med alle dens sjøer, elver, og hav, og plutselig blitt vist et bilde med alt dette ekstra landområdet på grunn av at vannet har trukket seg opp i atmosfæren, (mye av det) så ville du vel også ha sagt som Johannes gjorde det, og havet var ikke mere. Merk deg hvilken tidsperiode Johannes visjon omhandlet. Når kap. 21, åpner opp, så ser Johannes et syn om den rensede og gjennopfylte jorden i det den går inn i en ny tilstand, inn i den evige dag som er uten tidsbegrensning. Merk deg her i vers 2, at Johannes, sa ikke at han så oss vandre inn i det nye Jerusalem der i himmelen. Så Johannes fikk se den hellige stad, det Nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, (Ut av atmosfæren) gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Merk deg beskrivelsen her, av det Nye Jerusalem, og husk at Jesus har bare en brud. Når vi har fellesskap i sammen, så tror vi at vi er i den sanne menighet, som en dag skal presenteres for den Herre Jesus Kristus som hans brud, og vi venter på dette med stor forventning og de ting som apostelen Johannes her skrev om, har spesiell interesse for oss. Den store bryllupsnattverd sammen med Herren, er like foran oss. Og vi tror, i henhold til Bibelen, at vi skal komme tilbake til jorden for å regjere sammen med Kristus i 1000. År. Denne regjering vil bli over en jordisk levning av folk som har passert fra vår egen tidsalder og inn i denne, og også deres avkom vil være der.

Vi kommer til å være den Herre Jesu Kristi hustru, ikledd udødelighet, og ha legemer lik det legemet som Jesus viste seg sammen med disiplene med, etter hans oppstandelse.

EN HELLIG BY - EN BRUD - ET TEMPEL - EN BOLIG.

I vers 3, taler Johannes videre om denne hellige stad, som var gjort i stand som en brud prydet for sin brudgom. Les dette nøye, for her finner du nøklene til en riktig forståelse av måten og fremstille byen på. ”Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og være deres Gud.” Dette stemmer helt med det som Paulus skrev i 1.Kor. 15: 24-28, som vi allerede har lest. Kristus vil regjere til den siste fiende er lagt under hans føtter, og forløsningsverket er da fullført. Da vil han overgi all makt og myndighet, og autoritet tilbake til den alle steds nærværende ånd, faderen av all skapning, slik at faderen kan være alt i alle. Merk deg nøye nå.

Når Johannes så denne staden komme ned, hørte han en høy røst fra himmelen som sa, se Guds bolig er hos menneskene, og han vil bo sammen med dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være sammen med dem, og være deres Gud. Fortell meg, tror du Johannes egentlig så en materialisert bolig komme ned fra himmelen? Alt han sa var, at han hørte en høy røst som proklamerte det. Jeg vil vise deg et skriftsted videre i dette kapittel som vil bevise at Johannes ikke så noen materialisert bolig (lik en by) komme ned fra himmelen. Her er det at mange mennesker blir forvirret, og blir opphengt i sine kjødelige fortolkninger gjennom disse kapitler. Vi ønsker å dekke alle detaljene som er gitt om denne byen, og få det klart en gang for alle.

Var den byen som Johannes så komme ned fra himmelen, en egentlig materialisert by, med gull og all stas? Eller er det bare et åndelig språk som egentlig forklarer noe annet? Etter som vi fortsetter ned gjennom kapitlet så finner vi Johannes hvor han beskriver byen med dens dimensjoner, og hva slag den inneholder, så i vers 22, sier han, ”Og jeg så ikke noe Tempel der inne: (IKKE NOE TEMPEL) for Herren Gud den Allmektige og Lammet er dets Tempel.” Vi vet alle at jordiske skapninger har alltid sammenføyet disse to ordene tabernakel, og tempel, og satt det i en forståelse sammen med bygninger, eller hus hvor Gud kunne bli funnet I. Først var det et tabernakel i ødemarken, som var gjort av skinn, og var transportabelt. Når så folket beveget seg i mot løfteslandet, så flyttet de også tabernaklet sammen med folket. Senere ble det bygget et annet tabernakel, eller tempel, av kong Salomo, på Sions berg. Men gjennom alt dette så har alltid tabernaklet, og templet blitt fremstilt som stedet for Guds nærvær. La oss nå se på 2.Kor.

6:16, og se hva Paulus sier om Guds tempel. ”Og hva samfunn har Guds tempel med avguder? For dere er Guds levende tempel, som Gud har sagt, jeg vil bo i dem, og vandre i dem, og jeg skal være deres Gud, og de skal være mitt folk.” Er ikke dette det samme som Johannes hørte denne høye røsten uttale, når han fikk se den hellige staden komme ned på jorden? Før vi går tilbake til Åp.21, så ønsker jeg å lese Ef. 2: 19-22, for der kan vi gripe mere av apostelen Paulus åpenbaring, over det som Johannes så i året 96. AD når han ble henrykket i ånden på øya Patmos. Vers. 19, ”Så er i da ikke lengere fremmede og utlendinger, men i er de Hellige Guds medborgere, og Guds husfolk, i som er bygget opp på Apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv, i hvem hver bygning føyes sammen og vokser til et hellig Tempel i Herren, i hvem også i bygges opp med de andre til en Guds bolig i ånden..” Fikk du tak i det språket som Paulus her brukte, bygning, tempel, bolig, en Guds bolig. Alle disse referanser henviser til de troende. Dersom vi kan akseptere at den sanne menighet er en Guds bygning, et Tempel hvor Herren bor, da skulle det heller ikke være så vanskelig å referere til den hellige stad som det samme. Sammen med disse skriftsteder og forklaringer foran oss, håper jeg at enhver av dere kan være i stand til å se, at det ikke er noen motsetning mellom vers 3, som forklarer at Guds tabernakel er hos menneskene, og vers 22, som forklarer at det ikke var noe tempel i den Hellige staden. Det var Gud Herren den Allmektige, og Lammet som var templet. Der er vissevis ikke noen motsetninger her. Det er bare måten visse folk er for stolte til å åpne øynene for, når de skal se.

GJORT NY GJENNOM FORLØSNINGEN

IKKE VED NY SKAPELSE.

Brødre og søstre, ikke forvent å se denne scenen fra en jordisk synsvinkel. Disse som utgjør den levende Guds menighet vil være en del av denne byen som Johannes så komme ut av himmelen. Vers. 4. ”Og Gud skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mere, og ikke sorg, og ikke skrik og ikke pine skal være mere, for de første ting er veket bort.” Dette verset viser oss det faktum at denne scene kommer frem etter den tusenårige regjering, for det fremholdes at døden skal ikke være mere, og vi har allerede bevist ut fra skriften, at døden vil bli brukt i tusenårsriket som en disiplinær sak. Vers. 5. ”Og han som satt på tronen sa, se jeg gjør alle ting nye. Og han sier til meg: Skriv disse ting, for disse ord er troverdige og sanne.” Husk at Johannes er i en visjon, og han ser og hører ting som skal hende mange år

fremover i tiden, etter hans død. Og som vi allerede har sagt, alle ting blir gjort nye gjennom forløsningen, og det skjer ikke igjen gjennom skapelse. Gud er en skaper. Det er grunnen til at planeten kom frem første gang, gjennom Guds skapende akt. Men her har vi gjenløsnings siden, eller Guds egenskaper som også skal komme frem, og vi skulle være i stand til å se forskjell mellom disse to. Vers 6. Og han sa til meg: Det er skjedd. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Jeg vil gi den tørste av livsens vannkilder uforskyldt. Den som seirer skal arve alle ting, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min sønn.” Priset være Herren, når realiteten av denne tid er et faktum, så vil det bli nøyaktig slik som det var i den originale begynnelse der i Edens have. Det har vært, og er, Hans lengsel å være Gud for enhver sønn og datter i hans familie. Han ønsker å være i sitt folk, han ønsker å ha en far sønn forhold med dem. Dette ekskluderer ikke den feminine side (kvinne) ut av bildet. Du vil finne ut av den menneskelige rase alltid er benevnt som mann, gjennom hele Bibelen. Vers. 8. ”Men de redde og vantro og vederstyggelige og manndraperne og horkarlene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnerne, deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel: det er den annen død.”

For nå å teste din hukommelse, når vil dette skje? Når vil alle disse onde åndene, sammen med den falne menneskehet bli kastet i ildsjøen? Jo, når tusenårsriket er over, før vi går in i den evige dag. Johannes så alt dette i en visjon, og jeg har hørt om mennesker som på sitt dødsleie har hatt lignende visjoner. De har vært privilegert til å se noen av disse himmelske sener, før de passerte ut av dette livet. Abraham, sier skriften, reiste om i et fremmed land, men han så etter en by som hadde sine fundamenter og grunnpilarer befestet i Gud. Han visste at den byen han var ute etter, var evig i himlene. Hva var det da Abraham var ute etter? Han så etter et sted hvor han kunne hvile, for det var hva en by betydde for disse gamle patriarker i den tid. Når deres fiender invaderte deres land, så flyktet de til byene.

ET SKJULESTED. ET HVILESTED.

Mange av dere har vært med meg til Israel, og dere har sett den byen som ligger oppe på Sions berg (Jerusalem). Ca. 4 kvadrat engelske mil rundt denne byen er det en mur. Dens geografiske ytre har vært forandret fra tid til annen, gjennom både jordskjelv og kriger. Men hele historien om Israel, siden de kom til dette landet, når de ble invadert av sine fiender, så var Jerusalem selve festningen eller styrkepunktet for folket. Når alarmen gikk,

om at fienden var på anmarsj, forlot alt folket som levde i de små landsbyene rundt om, sine steder. De samlet sammen sine personlige saker og gav seg i vei til Jerusalem. Det var deres forsvarsby. Du kan kanskje undres over at de bygget slike store murverk og hvorfor de stakk så dypt ned i jorden. Jo grunnen var at de ble bygget for å gi landets innbyggere et sikkert tilholdssted, hvor de var trygge. I tusener av år har menneskene bygget sine byer hovedsakelig for å finne beskyttelse for sine fiender. Ved siden av å være en festning for dem, så var de største byene hovedsteder i landet, og folket kom da til disse innmurte byer for å tilbede sine guder, hva enn for en Gud de nå måtte tilhøre. Byene var også korsveier for kommunikasjon og sosial aktivitet.

Med disse ting i sitt sinn, var Abraham på vandring mot en by som hadde faste grunnvoller, hvis byggmester og skaper var Gud. Og han så ikke nødvendigvis etter en by med evige steiner og slike ting, for jeg vil vise deg hvorfor. Gå med meg til Heb. 12: 18. Paulus taler her til de troende blant hebreerne (Jødene), og han oppmuntrer dem i deres løp, for å vinne prisen i det høyeste kall fra Gud i Jesus Kristus. Han ber dem om å se på Jesus, som er troens opphavsmann og fullender, som bare aktet det for en glede å gå til korset, og motta skam og avsky, men nå sitter ved allmaktens høyre hånd i hans trone. Han sier, gi akt på det som skjedde med ham av synderes hender, slik at dere ikke motløse i eders sinn, for dere har enda ikke lidd like til blodet, i eders kamp mot synden. Han går videre å taler om Guds tuktede hånd, for deres eget beste, og minner dem om Esaus store synd, da han solgte sin førstefødselsrett for bare en rett mat, når han var hungrig. Så kommer vi til vers 18, hvor han sier, ”For i er ikke kommet til et fjell som i kan ta på med hender, og til brennende ild og til skodde og mørke og uvær, (han minner dem om deres tidligere dager, da de levde så overgitt, eller undergitt til loven som ble gitt dem av deres forfedre på Sinaifjellet. Han minner dem om hvordan det var før nådens evangelium ble til veiebrakt på korset), og til basuners lyd og røst av ord, slik at de som hørte den, bad at der ikke måtte tales mere til dem for de kunne ikke bære dette bud: om det så bare er et dyr som rører ved fjellet skal det stenes, og så fryktelig var synet at Moses sa: Jeg er forferdet og skjelver. ” Med andre ord, når Israels barn sto der ved foten av Sinai fjellet, mens Moses var oppe på toppen der og talte med Gud, så var fjellet i mørke, og det rystet, mens Guds røst lød ned mot dem. Folket ble så redde at de vendte seg bort og stilte seg på betryggende avstand. Senere kom de til Moses og sa, tal du til oss, og vi vil høre på deg, men la ikke Gud tale til oss, så vi ikke skal dø. Bare røsten av den evige skremte

dem nesten til døde. Paulus bruker disse ting for å påminne dem at de ikke er kommet til et slikt fjell i deres nye fellesskap med sin Gud. Dette viser oss bare hvor hjelpeløs det jordiske menneske egentlig er, i Guds nærhet. Så fortsetter han videre i vers 22, og sier, ”Men i er kommet til sions berg og den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, og til englenes mange tusener, til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte, som er oppskrevne i himlene, og til dommeren som er alles Gud, og til de fullendte rettfærdiges ånder.” Det er nøyaktig hva menigheten er, den er den levende Guds stad. Du har hørt meg si dette før når jeg har nevnt dette skriftstedet, at jeg har aldri gjort noen tur til fjellet sion, til Jerusalem som by er, og regnet med å finne frelse i det. Det har ikke du heller. Men vi har kommet til det åndelige sion, den levende Guds stad. Vi har nådd vårt sikre ankerpunkt, og vår trygghet. Vi kan si det som salmisten sier det i Sam. 91:2, Jeg vil si om Herren, han er min klippe og min borg, min Gud, på ham vil jeg stole.” Halleluja, selv om menigheten er spredd ut over hele denne jorden, så er den fremdeles (i sin åndelige fremstilling.) hovedforsamlingen og menigheten av de førstefødte, som er innskrevet i himmelen.

PILARER- STØTTER- I TEMPLET.

Dersom du kan se for deg et bilde av dette i ditt sinn, når vi bruker denne terminologi i forbindelse med Kristi legeme, så vil du bedre kunne forstå hva Gud viste Johannes, når han refererte til denne som hemmeligheten Babylon. Mennesker har flyktet inn i denne byen for å finne hvile for sine sjeler, men bare for å finne ut for sent, at i stedet for å finne hvile for sine sjeler, så er det heller et hvilested for urene ånder, og et bosted for djevler, og urene fugler. I stedet for å være en Helligdom, så er det en uren by, og et fengsel hvor bare de færreste klarer å slippe unna. Men priset være Herren, Paulus sier, ”Dere har kommet til Sions berg, som er den levende Guds stad, det Himmelske Jerusalem, og til englenes mange tusener. Dere har kommet til hovedforsamlingen for menigheten av de førstefødte, som er innskrevne i Himmelen. Dere er kommet til Gud som er dommer over alle, og til de fullendte rettfærdiges ånder, og til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til overspregningens blod, som taler bedre en Abels.” Noen av dere tenker, bro. Jackson, du får det til å gå rundt for meg, hva betyr alt dette? Jeg viser deg disse ting for å kunne legge et fundament for det som vi kommer til å si om det nye Jerusalem, om dets grunnmurer, dets murer, dets gater, osv. : Først må vi bli kjent med uttrykkene by, tempel, bygninger, hvilested, og slike

ting, og forstå at ikke dette alltid peker frem mot steiner og byggverk, når vi skal studere dettet himmelske Jerusalem.

La oss gå til Åp.3, og finne et annet eksempel over det som vi her taler om. I brevet til menigheten i Filadelfia, som viser til den menighetstid som vi i dag kaller for Metodismen, så lovt Gud noe for dem som er så vakkert, som viser en god harmoni i skriften, og som egentlig bare bringer mere lys over vårt emne. Vers. 12, ”Den som seirer skal jeg gjøre til en pilar, eller støtte i min Guds tempel.” Vel, jeg venter ikke å bli omformet til en marmorstatue, gjør du det? Men allikevel så har vi dette skriftstedet og holde oss til. Derfor må vi også se skriften i dens åndelige rette form, og fra rett vinkel. Herren taler om disse ting i en åndelig terminologi, og de ble gjenfortalt i et åndelig språk, og må da bli forstått som det. I Galaterbrevet 2:9, taler Paulus om Peter, Jakob, og Johannes, og sa at de så ut til å være støttene eller pilarene i menigheten i Jerusalem. Vel la oss nå lese Åp. 3:12, og jeg vil vise deg hvor du vil ende opp, dersom du forsøker å materialisere alt det du leser. ”Den som seirer ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mere gå ut derfra, og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, det som kommer ned fra himlene fra min Gud, OG MITT NAVN, DET NYE.” Skjønner du nå hva slags bilde du kan komme frem til dersom du gjør det nye Jerusalem om til en materialisert by med murverk, steiner og gater? Dersom du gjør murene om til steiner, så må du gjøre resten om til steiner også. Hva er det da vi har her? En hver som seirer vil da bli en pilar, eller støtte i et materielt tempel, men Johannes sa at han så ikke noe tempel der inne i den nye staden. De vil også måtte bli i dette templet for evig, for de skulle aldri mere gå ut derfra. Og så skulle den seirende ha Guds navn, navnet på det nye Jerusalem, den Herren Jesus Kristi navn skrevet å seg. Jeg tror du begynner å forstå hva jeg her forsøker å fremstille. **DET ER DU SOM UTGJØR DEN HELLIGE STADEN, DET ER DU SOM ER DET NYE JERUSALEM:** Halleluja! Jeg ønsker at du skal forstå det.

Når Johannes så det nye Jerusalem komme ned fra himmelen, så hørte han en røst som talte disse ord, ”Se, Guds bolig er hos menneskene. ” men det var ikke noe synlig tempel i denne byen, for det sies like klart i vers 22, og det har vi allerede lagt frem, ”For Gud Herren den Allmektige, og lammet er dets tempel.” Hvordan kunne ellers Jesus være i oss, og vi i ham, og oss alle i Gud? Det er alt sammen en åndelig tilstand. Vi vil fremdeles være mange individuelle legemer, (uforgjengelige legemer) men vår ånd, vår sjel, priset

være Herren, kan være i Ham, og Han i oss. Dette utgjør fullstendigheten i det indre menneske. Det vi nå har, er et tegn eller en skygge av det som skal komme senere. 2.Kor.1:22, 5:5, Ef. 1:14. I Guds sinn er vi allerede, det som vi i vårt nåværende liv fremdeles ser fremover til å bli senere. Han ser alt, fra begynnelsen til enden, i et bilde. Han dro bare til side forhenget, og lot Johannes se alle disse tingene, slik han så dem. Men enda så må vi holde dette gamle legeme under lydighet til Guds ånd, mens vi venter på forvandlingen.

ET NYTT LEGEME ET NYTT NAVN.

Vi har mange mennesker i dag som går rundt og lurere på hva deres nye navn skal bli, og lurere på når de skal få det. La meg si det til deg, for hva enn det måtte være verd for deg. Når du får et nytt legeme, og bare da, vil du kunne være i stand til å håndtere et nytt navn. I mellomtiden så er det jordiske sinnet fremdeles underlagt det kjødelige sinn, og vil være bundet til å tenke i naturlige former. Det er derfor, hvis vi ikke holder vårt legeme i lydighet under den Hellige Ånds ledelse, at vi bare kommer til å bli regjert av våre fem sanser. Når jeg da har sagt det, så la meg lese noen vers fra 2. Korintierbrev. Paulus delte ikke dette brevet opp i kapitler og vers, når han skrev det, det ble gjort senere. Derfor vil jeg lese de to siste versene av kap.4, og de to første versene av kap.5 rett i gjennom. 17. ”For vår trengsel som er kortvarig og lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål, såsom vi ikke har det synlige for øye, men det usynlige, for det synlige er timelig, men det usynlige er evig. For vi vet at om vårt jordiske legeme nedbrytes, så har vi en bygning av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himlene, for også mens vi er her til huse, sukker vi, fordi vi lenges etter å overkledes med vår bolig fra himmelen.”

Paulus sier så meget her i disse få versene, at det kaster enda mere nytt lys over vårt emne, og på samme tid gjør det oss litt opprømt for det som enda ligger foran oss. Når vi får vårt nye legeme, da skal vi være i stand til å se den levende Guds stad, slik som den virkelig er. Vår Helligdom er i Jesus Kristus. Ikke å undres over at Paulus kunne si, ”Derfor er vi ikke lenger fremmede eller utlendinger, men felles innbyggere sammen med de hellige og delaktige i Guds husholdning. Vi er bygget opp på profetenes og apostelens grunnvoll, og Jesus Kristus selv er blitt hovedhjørnesteinen. Han er begynnelsen på alle mål i dette tabernakel, ved hvilket alle bygninger er sammen vokst og vokser til et Hellig tempel i Herren. På denne måte er også

vi bygget sammen til en Guds bolig i ånden. Han hadde en åpenbaring over Guds plan for hedningene. Se, Ef.3:1-6,

OM HAVEN.

Vi taler om tusenårsriket som en tidsalder i restaurasjon, og på denne måte forsøker vi å forestille oss hvordan det var her før fallet i Edens have. Vi taler også om hvordan Gud drev mennesket ut av haven, og jeg undres mange ganger om noen har stilt seg selv dette spørsmål, ”Hvor drev Gud dem hen?” Sendte han dem tusener av mil bort fra der han var? La oss ryste oss selv litt, og tenke etter et øyeblikk. Forstår du at det er knapt 1 kvadrat mil her på jord, hvor ikke mennesket har satt sin fot på en eller annen gang, derfor spør jeg deg, hva slags have var det Gud drev mennesket ut fra? Jeg må besvare spørsmålet på denne måten. Jeg tror det var Guds nærhet og herlighet som mennesket ble drevet bort fra. Det er klart at det fantes et geografisk område på jorden som Adam bodde på, men et sted der dvelte også Guds herlighet og nærhet, og dette overgikk all annen naturlig skjønnhet. Det var Guds tilstedeværelse som gjorde at Adam og Eva var både åndelige og naturlige like. Derfor kunne de bevege seg fritt i sin tilstand. På den naturlige side så hadde de sine fem sanser, akkurat som vi har det. De hadde sine øyne så de kunne se. De hadde hørselen, så de kunne høre sine omgivelser. Deres nese kunne lukte de forskjelligste dufter der i haven, og de hadde alle de andre sansene i det naturlige liv. De hadde smak, og følelse, som sammen med de andre utgjorde fem sanser, som mennesket blir ledet og regjert av. Men ved siden av alt dette, så hadde de en indre tilstand som gjorde dem lik Gud. De kunne se like klart inn i den åndelige verden. De kunne se engler (Guds) like så klart som det vi ser de naturlige bilder i dag, eller dyreverdenen. Denne egenskap hadde de inntil Adam feilet og måtte gi avkall på regjeringsmakten over den jordiske skapelse. Fra da av var vi jordbunden, og det har mennesket vært siden. Dere kjenner jo historien. Gud drev dem ut av haven, (sin nærhet) og plasserte kjeruber med flammende sverd, som skulle vokte inngangen til livsens tre.

Venner ikke forsøk å forestille dere Edens have, som en vakker have med et jerngitter rundt. Og heller ikke vakre gater med støpte veier eller asfalt. Det vil være et kjødelig bilde. Jeg kan forsikre deg om at det var et geografisk område, på denne jorden, hvor Adam og Eva bodde. Det måtte være i Midtøsten et sted. Men få det klart, Gud plasserte ikke kjeruber foran en blomstrende hav, og en inngang, for å vokte et tre av planteriket (livsens tre).

Vi har tatt for oss dette emnet om livsens tre så nøye i andre budskap så vi går ikke mere inn på det her, men jeg vil bare si at, kjerubene, og det flammende sverd var der for å hindre mennesket i sin syndige natur fra å vende tilbake til den evige Guds nærhet og herlighet. Så når vi ser på deres naturlige omgivelser, så var det de samme. Elvene, trærne, og alt annet planteliv som vokste i haven var der, og er her fremdeles i dag. Det kan nok ha skjedd forandringer som resultat av katastrofer, og jordskjelv, men jorden har den samme størrelse som den alltid har hatt, hverken større eller mindre. Mennesker har uten tvil reist gjennom det geografiske området som Bibelen refererer til som eden, gjennom generasjoner, men Guds nærhet og herlighet er ikke der mere. Den finnes ikke på jorden noe sted. Det finnes ikke ungdomskilder, og annet som kunne gi dem lengere levetid. Den eneste ungdomskilde som er å finne, vil være i den Allmektige Guds nærhet.

Priset være hans navn, Halleluja! Jeg er så takknemlig at Gud fra tid til annen trekker unna det kjødelige dekke nok, til at vi kan få et aldri så lite innblikk i de himmelske ting. Som jeg tidligere sa, så har døende mennesker blant de hellige, ligget der med sine øyne lukket, og et smil har kommet over deres ansikt, etterfulgt med en herlig beskrivelse av hva de ser der inne i den åndelige verden, det liv som ligger over det naturlige forstand. Mange har talt om en underfull by, vakre blomster, engler, og mange andre ting. Hva er da dette? Hva ser de for noe? De har bare fått se et lite glimt inn i det som Adam og Eva kunne vandre i, før fallet. Og dette er de vi lengter etter, at det skal åpne seg opp for oss. Når da? Jo, etter tusenårsriket. Alle de gamle profetene fikk et lite innblikk i den himmelske tilværelse, og de skrev om det, selv om de kanskje ikke forstod Guds fullstendige plan om denne forløsning og restaurasjon som var i gang. Et hvert lite innblikk som Gud har gitt menneske inn i dette har forårsaket at han har ropt etter mere av Guds realiteter. Det er grunnen til at så mange mennesker, på så mange forskjellige måter har forsøkt å få kontakt med Gud, mens de egentlig bare har blitt drevet lengere og lengere bort fra den måten Adam og Eva kommuniserte med Ham. Det indre menneske fortsatte å rope ut i lengsel og søken, etter noe som kunne tilfredsstille ham, mens fire tusen år har kommet og gått. Men så kom Gud på scenen igjen med sin plan om gjenløsning.

JESUS - GUDS MENNESKET.

I en tid, da mennesket hadde forvrengt en hver lov som Gud hadde gitt ham, som egentlig skulle ha gitt ham et visst forhold til sin skaper, så kom Gud, og kledde seg i sin sønns kjød, og begynte å gjennomføre sin forløsningsplan. Og den hadde han hatt i sitt sinn, før denne verden i det hele tatt ble skapt. Den lille babyen som den unge jomfru Maria fødte, hun som var trolovet med Josef, var de grunner som Gud skulle begynne å utarbeide i sin restaurasjonsplan. Han skulle gjenopprette det som Adam hadde tapt. Denne lille babyen ble gitt navnet Jesus, gjennom en drøm som Josef hadde før barnet ble født. Og når han kom, så han ut akkurat lik alle de andre babyer som er kommet til verden. Han vokste opp lik alle andre barn i sin tid. Men Maria gjemte i sitt hjerte mange ting som hun observerte langs denne veien, og som fikk ham til å bli annerledes enn de andre små guttene i nabostrøket. Så en dag, da han hadde nådd en alder av 30 år, kom han til elven Jordan, hvor Johannes forbød å døpe ham, ved å si, ”Jeg trenger å bli døpt av deg, og du kommer til meg? ” Jesus svarte, ”La så skje, for således sømmer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet. Da lot han det skje.” Han døpte ham. Når Jesus da kom opp av vannet, kom Guds Ånd nedover ham, i en dues skikkelse, og blev over ham. Så kom det en røst fra himmelen som sa, ”Dette er min sønn den elskede, i hvem jeg har velbehag.” Noen vil nok kanskje si, hvorfor var det nødvendig for ham å bli døpt, siden han aldri har gjort synd? Hans dåp, oppfylte en to-fodig hensikt. Han var rede til å gå inn i en tjeneste, hvor han også skulle ha tjeneste som yppersteprest, for han er også referert til som apostel og yppersteprest. Han var også det Guds lam, som skulle ofres som et heloffer for alle mennesker, for alle tider. Han skulle være syndoffer, så vel som den prest som skulle ofre til Gud. Hans dåp, oppfylte da en tofoldig hensikt, ved loven om renselse. ”La så skje for å fullbyrde allrettferdighet”. Han ble vasket av Johannes, for å oppfylle loven om renselsen for prestene, så vel som å oppfylle loven om renselsen for det offeret som skulle slaktes. (De var jo enda under Mose lov.)

Når renselsen var fullført, og røsten kom ned for å stadfeste det, så ble Jesus ledet ut i ødemarken, for å bli fristet av Djævelen. Der fastet han i førti dager, og ble både svak og hungrig. Og når han var der, ble han testet på alle de områder som du og jeg blir testet i. Men han overvant fristeren med det som var skrevet i ordet, og han satte et eksempel for oss alle, som ville bli fristet senere.

DET INDRE MENNESKET SYNDET.

Mange har forsøkt å dramatisere denne hendelsen med Jesu dåp, og henvist til at mange så denne duen som kom ned fra himmelen og ble over ham. De hørte en røst av en torden som kom ut av himmelen som fikk mange til å falle til marken, de ble redde og skjelvende, for de trodde himmelen skulle ramle ned over dem. Bror, jeg ønsker at du skal vite, at over disse fem sansene av dette menneskelige kjødet, finnes en Guds nærhet, som kunne skremme en hver sanselig mann, ut av sitt gode skinn. Men det indre menneske, på samme tid, må erkjenne at dersom han noen gang skal ha noen form for sikkerhet, trøst og trygghet for sin sjel, så må han finne veien tilbake til Guds nærhet. Det finnes ingen naturlig by som kan gi sikkerhet for den sjel som roper ut etter det som ligger ut over det jordiske. Derfor var den byen som Johannes så komme ned fra himmelen, i virkeligheten Guds herlighet og nærhet. Elohim, kom ned på jorden hvilende over sitt forlørte folk. Gud er der igjen forenet med sine sønner og døtre på jorden. Han har skapt en uatskillelig forening, som aldri mere skal bli brutt av synd eller gjenstridighet som før. For alt dette vil da ha vært testet helt igjennom, og blitt funnet seirende. Det var det indre mennesket som syndet, ikke det ytre menneske. Men det ytre menneske måtte betale, eller lide en fysisk død, på grunn av det.

LA DE DØDE BEGRAVE DE DØDE.

Jeg ble spurt av en ung mann for en tid siden, ”Hva mente Jesus med det han sa når han uttalte, la de døde begrave de døde?” Luk.9:60. Dette ble talt i en tid da forskjellige mennesker prøvde alle slags unnskyldninger for ikke å følge ham. En av dem kom til ham og sa, ”Herre, jeg vil følge deg, men la meg først gå bort å begrave min far.” Med andre ord, så ønsket han å bli hjemme så lenge hans far levde. Men da sa Jesus, la de døde begrave de døde, men gå du ut og forkynn evangeliet om Guds rike.” Det betyr, la dem som er åndelige døde, som ikke kjenner noe til det evige liv, eller Guds kraft, ta vare på slike saker, men gå du og forkynn evangeliet. Brødre og søstre, det er så mange unnskyldninger for at den ene eller den andre ikke forkynner evangeliet, eller tjener Gud, men vær du sikker på det, at disse som kommer til å utgjøre det Nye Jerusalem, er de som har lagt alle unnskyldninger til side, og begynt løpet for å vinne prisen. De trenger ikke å være bekymret av disse grunnene igjen, dersom Herren hviler over dem. For over der skal det

ikke mere komme frostnetter, eller snøstormer, slike som vi har hatt dem de siste to vintrene. Da skal det ikke være mere behov for gass ovner, eller for hus til 50 – 60.000. dollar. Alt over der skal bli nytt, både himmelen og jorden, og den atmosfære som vi skal leve i, og også folks motiv. I denne by kommer det ikke til å bli behov for sollyset, heller ikke for månen, for at den skal skinne der, for Guds herlighet skal skinne der, og opplyse den. Og lammet skal være dens lys. (Åp.21:23.)

Dette verset har fått mange til å tro at det ikke skal være noen sol eller måne i den evige dag. Det er ikke hva Bibelen egentlig sier. Den sier bare at en trenger ikke solen eller månen for å lyse opp den hellige stad. Hvorfor? Denne byen er folket, bruden, lammets hustru, og Guds herlighet der deres lys. Men husk, det var både sol og måne der, før Adam syndet, så hvorfor skulle Gud vrake dem i restaurasjonen? Ved siden av det, så sier dessuten profeten Esaias, at månens lys skal da bli som ettermiddagens sollys, og lyset av solen skal bli syv ganger klarere på den dag. Halleluja! Ikke å undres over at det ikke skal være mere natt, når månen skal skinne klarere enn solen slik vi ser solen i dag. Venner, forsøk ikke å sette det ene skriftstedet opp mot det andre, når det ser ut som om det skulle være motsetninger i det. Husk bare **DETTE ER DET INSPIRERTE GUDS ORD**, og hva vi trenger er en åpenbaring over hva det betyr. Siden vi her må se ut over det som våre fem sanser kan fatte, for å beskue det nye Jerusalem, så må vi hvile på hva den Hellige Ånd kan åpne opp av åndelig forstand i våre liv. Dersom disse ting hadde kunne blitt forstått med våre naturlige sanser, så ville ikke dette ha vært noe mysterium for det naturlige menneske i så mange generasjoner. Vi ser fremover i tiden, når Guds ånd igjen hviler hos menneskeheten med en like fullkommen samhörighet som den Adam og Eva hadde før fallet. I den dag når disse ting fullendes, skal Gud igjen ha mange fullbefarne sønner og døtre gjennom den andre Adam. Ja like så mange som han ville ha hatt dersom den første Adam ikke hadde falt fra sin plass i skapelsen. Kristus, som er den førstefødte blant mange brødre, og som er vår Herre og frelser, vil da på den dag bli vår eldste bror, og da i dens fulle betydning. Han vil ha alle rettigheter som den førstefødte, og han har villig latt oss dele arven med seg som han har fått av Gud. Han skal dele rikdommene med oss.

LIVSENS TRE I FLERTALL.

For den som vil høre dette budskapet på lydbånd, eller lese det i denne artikkel, så la meg si dette. Først fikk Johannes se den hellige staden, det Nye

Jerusalem. Han så den i dens ytre profiler, da den kom dalende ned fra himlene. Men når han ble tillatt å se inn i den, så var alt det som var der, tilbake i den originale have på plass igjen, og vi hører ham ikke si: Jeg så områder fulle av hus, og palasser eller slott. Men hva sa han? Han så en ren elv med livsens vann, som rant klar som krystall, og kom ut fra Guds og lammets trone. Og midt i gaten, og på begge sider av elven så han livsens tre. Livsens tre er her benevnt i flertall, og også i hunkjønn, i stedet for i den maskuline benevnelse. Vel jeg vil forlate denne illustrasjonen her øyeblikk og gå tilbake til kap. 21:1, hvor Johannes så en ny himmel og en ny jord, fordi den første del var veket bort. 2. ”Og jeg så den Hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom.” Det tales om en brud her, ikke sant? Byen var preparert som en brud, kledd og dekorert og gjort i stand for sin mann. Det var hva Johannes observerte, men la oss gå ned til vers 9, ”Og en av de syv englene som hadde de syv skåler, fulle av de syv siste plager, kom til meg og talte med meg og så: kom jeg vil vise deg bruden, lammets hustru.” Tenk nå nøye igjennom venner. Den Herre Jesus Kristus, det Guds lam, vil aldri komme til å ha noe mere enn EN brud, en hustru, og det er menigheten, det er det folket som han har kjøpt til seg med sitt eget blod. Er det ikke underfullt hvordan disse forskjellige skribentene ble ledet til å skrive disse ting? De brukte ord til å beskrive menigheten som en bygning, en Guds bolig. I denne nådetiden så bor Gud i oss, men han bor ikke i oss med hele sin fylde og herlighet enda, slik som det vil bli i den evige dag. Det vi nå har, er en slags nedbetaling eller en første forsmak, på hva vi der vil komme til å ha i sin fylde. På den dag, da våre legemer skal bli forvandlet i et øyeblikk, da skal vi bli uforgjengelige, og ha en større iboende Guds nærvær over oss og i oss. Dette skal oppfylle tusenårsriket. Jeg er sikker på at du forstår at ordet tusenårsriket egentlig ikke står i Bibelen. Men uttrykket ett tusen står det. Og et rike, er et ord som blir brukt i forbindelse med det. Kristus skal komme til å regjere sammen med sin hustru, den gjenfødte menighet, som er forløst med hans blod, i ett tusen år på denne jorden, for å restaurere den guddommelige lov, guddommelig autoritet, og den guddommelige kunnskap tilbake til denne jorden. All djevelens effekt og forførelse skal beseires, som han har forsøkt kaste over menneskeheten i over 6000 år.

Så vi ser at det Nye Jerusalem i seg selv, er den forløste menighet fra hedningenes tidsalder, og ikke noen by med steiner og kjødelig byggematerialer. Men bro. Jackson, hva da med alle disse store murveggene, er ikke de mere nødvendige da? Alt det Gud har delt seg med blant

menneskeheten skal komme til å være representert i denne evige dag. Siden byen selv bare inneholder hedningebruden, så er det fremdeles en stor skare mennesker som er holdt utenfor som har sin oppgave. Du har hørt meg si det før, den levende Guds menighet, er det høyeste kall en jordisk levning noen gang kan bli løftet opp til. Noen vil si, men bro. Jackson, skal ikke vi alle være likeverdige på den dag? Hør nøye etter. Alle vil være likeverdige fra det synspunkt at Gud elsker oss, men fra synspunktet om posisjon og autoritet vil det ikke være således. Å føle at Gud er urettferdig ved å gjøre forskjell i så måte, viser bare en åpenbart sjalusi fra din side, og det er kjødelighet. Gud har skapt noen av oss med blå øyne, andre med brune, grønne, grå, sorte. Noen er 5 fot, og to tommer, andre er 6 fot, og 7 tommer, men hans kjærlighet til oss er ikke utmålt i dette. Uansett rase, farge, høyde, eller stand i livet, hvis vi bare kunne være takknemlig til Herren, og erkjenne at ikke alle er av samme støpning i alle måter, bortsett fra det at vi alle kan tale med Gud, så ville vi også skjønne at disse ting ikke er så viktige. Det eneste som er viktig, er at vi er akseptable for Gud.

TRE GRUPPER I MENNESKEHETEN.

Jeg har sagt mange ganger, at Gud gjør mange ting i tre. (tallord) Dersom du kan følge det jeg her sier, så skal jeg vise deg at i den evige dag, vil det være tre forskjellige grupper av mennesker. Det vil være bruden, (hans hustru, det hvite fine lin) som vil ha det høyeste kall av disse tre gruppene. De neste vil bli de hellige fra tiden før vannflommen, (de hvite kjortlers hellige) sammen med hele resten av de Gammeltestamentlige hellige, og også trengselstidens hellige fra avslutningen av denne tidsalder, som vi nå lever i. Og i den tredje gruppe eller kategori, vi du finne levningen fra alle nasjoner som ble ført inn i eller født inn i tusenårsriket. Dette vil da være dem som ikke lot seg forføre av Satan, etter at han ble løst for en liten tid for å teste tusenårsrikets nasjoner. Den tredje gruppe, nasjonene, vil bli de mennesker som levende kommer til å bære inn sin herlighet og ære i den levende Guds stad.

I tusenårsriket sitter menigheten som konger og prester, og hersker og regjerer sammen med Kristus, som hans hustru, inntil alt og alle er brakt inn under lydighet, eller til ødeleggelse. Men i den evige dag er bildet annerledes. Der vil det ikke lengere være bruk for å herske med jernstav. Derfor forandrer bildet seg til en skjønnere fremstilling. Kristus vil ikke lengere se på seg selv, eller bli sett på som den seirende konge, som sitter på en gigantisk trone, selv om vi ser en trone der. Denne trone er mere med på å

symbolisere et sted hvor tilbedelse blir ofret, enn et sted hvor autoritet blir delegert fra. Jesus vil fremdeles være det sentrale hode i Guds familie, og jeg vet at ikke dette kan bli grepet med det naturlige hodet, men jeg sier det igjen, dette er ikke noe byggverk av steiner. Jeg kan nesten høre noen av dere si. Men i Joh. 14:2 står det, i min faders hus er det mange rom? Å ja da, det står slik, men har du i det hele tatt tenkt hva ordet rom står for her. På gresk kan det like godt oversettes med hvilesteder. Se etter selv om du vil. En hver sønn (Guds sønn) er en bolig for Gud. Han bor der. Guds hus er ikke noe mere bolig enn Jakobs hus, eller Abrahams hus, eller Davids hus. Terminologien er den samme.

Den eneste forskjellen er at Gud er ånd, og er i stand til å ta bolig i et hvert medlem av hans hus. Med andre ord, Guds hus er Guds familie. Mange har den åpenbaring at den romersk katolske kirke er en falsk kirke, som er beskrevet i Åp. 17, og 18. Den er referert til som en kvinne, så leser vi at denne kvinne er et system som er oppfylt av mennesker, og senere referert til som en by. Da må du da kunne være i stand til å se at den levende Guds stad er mennesker også. Djevelen har en by, og det har Gud også. Satan har sin by dekket med naturlig gull og sølv, og prektige steiner, som vel har en materiell verdi. Men Guds stad er dekket med en herlighetens shekina sky, og steinene i den er ikke jordiske, men åndelige steiner. Vi taler nå om Guds åndelige by, og ikke om byen Jerusalem nede i Israel.

PORTER STAMMER.

La oss se på en annen beskrivelse av byen slik Johannes ser den i Åp. 21: 11. Han ser den komme ned, ”Den hadde Guds herlighet og dens lys var som den kosteligste stein, som krystallklar jaspis.” Bro. Jackson, jeg trodde det var en by kledd med gull. Det er gull, men ikke det slaget som du og jeg til vanlig forbinder med gull. Dens skjønnhet, dens lys, dens herlighet var som jaspis, klar som krystall. Det betyr at du kunne se gjennom den. Den reflekterer noe. I vers 12, ser vi at det tales om dimensjoner og form.” Og den hadde en stor høy mur, den hadde tolv porter, og på portene tolv engler og innskrevne navn, navnene på Israels tolv stammer.” Vel dersom ikke dette er en naturlig by med naturlige vegger, hva betyr da alt dette? Det viser bare at veien inn til denne byen var fremstilt i typer og skygger i den tidsalder da Gud bodde blant Israels barn, som en nasjon med tolv stammer. Vi vet alle at inngangen til enhver by har sine porter, og slik har det også vært for menigheten gjennom nådens tidshusholdning. Den levende Guds menighet

har blitt fremsatt i typer og skygger gjennom lovens tidsalder. La oss ta det som Paulus sa i Hebreerbrevet om tabernaklet, som Moses ble befalt å bygge der ute i ødemarken. Gud sa, ”Se til at du gjør alt dette i henhold til det bildet som ble vist deg på fjellet.” Og arkitekturen var av et himmelsk syn, gitt ham av Herren. Tenk på det venner, dersom det var et himmelsk tabernakel, så må det være skissen av den levende Guds menighet. Det naturlige tabernakel, med dens naturlige dimensjoner, var for å sette en type på hva denne menigheten ville bli i sin forløste tilstand, i samfunnet med Gud. Vel, det var tre porter fra øst, og tre fra nord, tre fra sør og tre fra vest, ”Og stadens mur hadde tolv grunnstener.” En veggs fundament i byggespråket blir ofte kalt såle, eller bankett. Det er det som holder veggen oppe, en skikkelig såle. Jeg har aldri hørt at en vegg har mere enn en såle, eller bankett, samme hvor tykk eller stor en vegg skulle være. Men her i denne åndelige veggen har den tolv grunnstener. Hvorfor ha tolv grunnstener. Priset være Herren, for her får vi svaret. Grunnstenene var navnene på lammet tolv apostler. Johannes så sitt eget navn der, når han så på Grunnstenene. Kan du tenke deg hvordan hans gamle hjerte måtte ha hoppet til i ham? Kanskje var det tårer som rant ned fra hans øye, han snudde seg kanskje for å ta et overblikk til.

APOSTLER GRUNNSTENER.

La meg stille dere et spørsmål. Tok Paulus med seg noe jordisk materiale opp dit, mens han var i live? Gjorde Peter det, eller Jakob, Johannes, slik at de kunne legge ned Grunnstenene til veggen i denne byen? Vi vet alle bedre enn det. Derfor forestiller disse Grunnstenene livet og tjenesten til disse tolv apostler, og den åpenbaring som de beholdt i sitt indre, mens de vandret inn under den Hellige Ånds ledelse. De ble inspirert av Ham til å forkynne evangeliet for all skapningen. Det begynte selvfølgelig med Jødene, og det er sant at Paulus var en apostel til hedningene, men i henhold til historien, så forkynnte alle disse apostler til tider ovenfor hedningeforsamlinger, etter som tiden skred frem. Det var Guds plan at de skulle være instrumenter ved hvilket han skulle få lagt en sikker grunnvoll for sin menighet. Vi skal ta for oss mere av dette etter som vi skrider mot vers 19. Men la oss nå se på målene for denne byen. Vers 15. ”Og han som talte med meg, hadde et gullrør for at han skulle måle staden og dens porter og dens mur. Og staden ligger i en firkant (vi kommer inn i et matematisk språk nå) og dens lengde er så stor som bredden. Og han målte staden med røret. 12000 stadier, lengden og bredden og høyden på den er lik.” Jeg er en dårlig matematiker,

og kjenner svært lite til det, men jeg vet når man snakker om firkant i matematiske termer. Da tales det om kubikk. Jeg vet også det, at du kan ikke legge noe til, eller trekke noe fra en kube. Dersom du har tolv tusen en vei og tolv tusen den andre veien, og tolv tusen oppover, da har du en kube. Men dersom du hadde 11900, på den ene siden så ville det ikke lenger være noen kube. Ville det? Jeg kan se at Gud bruker matematiske språk her for å vise oss et klimaks eller et bilde på fullkommenhet, en summering av den totale plan om forløsningen for denne menneskelige rase. Hele symbolikken er så vakker. For det naturlige øye ser det ut som en vanlig naturlig sak, men for det åndelige øye, som allerede har et spørsmål klart for seg, så viser det et vakkert bilde om fullkommenhet. Dersom du forsøker å forandre deres form, så ødelegger du automatisk dens kubiske form, og da blir den en ufullstendig åpenbaring. Dersom du i det hele tatt forandrer dimensjonene på en kube så mister den sin kubiske form, og den eneste måte å få den til å bli en kube igjen, er å sette på plass det som du tok bort. Er ikke det hva vi leser om i avslutningen av åpenbaringsboken?

Den forteller oss hva som vil hende med den som legger noe til, eller trekker noe i fra de ord som er skrevet i profetiene i denne bok. Vi må bare akseptere det slik som det er, og tro det som sies der, ikke noe mere, ikke noe mindre. Vers. 17.” Og han målte dens mur. 144 alen, etter menneskemål som og er englemål. Og dens mur var bygget av jaspis, og staden var av rent gull, lik rent glass. Johannes bruker her ordet jaspis, for å beskrive noe som egentlig er for vakkert til å beskrive med menneskelige ord. Ordbruken gull, skulle i grunnen fortelle oss noe. Vi vet alle at rent gull i naturlig forstand ikke er så klart og gjennomsiktig som glass, samme hvor rensset det er. Vi vet at gull er enten hvit eller gult av farge. Derfor forstår vi også at det hele er en åndelig fremstilling som peker hen til den prøvede tro. Dette symboliserer det faktum at den forløste menighet adlyder i en fullkommen tro, den tro som de hadde i det jordiske liv, som ble testet og prøvet ved ildprøver her i livet. Hva sa Jesus til menigheten i Laodikea? Jeg råder deg at du kjøper av meg, gull, glødet i ild.” Vi vet at han ikke skal gi oss naturlig gull. Hva åndelig godt ville naturlig gull være for et folk som var lunkne åndelig? Dersom vi da kan se at gull her er referert til som tro, så kan vi også se at gullet i denne byen symboliserer den fullkomne tro i de hellige. Noen vil nok si, jeg visste ikke at den Herre Jesus ville gi oss tro, og andre er i stadig bønn for å få mere tro. I en hver situasjon behøves det ledelse. Skriften lærer oss at et hvert menneske er gitt et mål av tro. Dersom denne troen er brukt til å tilegne seg Guds ord, så vil den bringe en vokst i troen tilbake til oss i henhold til Guds

lov om såing, og høsting med større resultat. Tro og åpenbaring går hånd i hånd. Vi er gitt et mål av tro. Igjennom denne tro mottar vi åpenbaring over hvem Jesus Kristus er, (den inkarnerte Guds sønn selv) og denne åpenbaring gjør at vår tro vokser til å tro andre ting som er brakt frem i Bibelen, men det skjer ikke uten prøvelser og tester langs veien. Enhver åpenbaring som vi mottar må testes med ild og forfølgelse. Det er det som viser om det i det hele tatt var en åpenbaring, eller om det bare var en ide. En ekte åpenbaring blir en del av deg som ikke viker tilbake for noen forfølgelse. La oss se på 1.Pet. 1: 3-9, så skal vi se hva Peter la til emnet om tro, gull og ild. 3, ”Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en uforgjengelig og usmittet og uvisnelig arv, som er gjemt i himlene for eder. I som ved Guds makt holdes oppe ved troen til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid. Derover fryder i eder, om i enn nu- når så skal være- har sorg en liten stund ved allehånde fristelser, for at eders prøvede tro, som er meget kosteligere enn det forgjengelige gull, som dog prøves med ild, må finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse, han som i ikke har kjent og dog elsker, han som i ikke ser og dog tror på, og derfor fryder i eder med en usigelig og herliggjort glede, når i vinner frem til endemålet for eders tro, sjelenes frelse.”

Jeg tror at disse ordene fra Peter mere enn stadfester det faktum at vår tro er å ligne med det rene gull. Og grunnen til at Johannes beskriver den som rent glass, er fordi at bruden (byen) er ren, og det er intet tilbake som kan forurense den. I dette verset er byen rent gull, og i vers 21, så sa han at gaten var av rent gull. Brødre og søstre, jeg vil heller ha denne slags gull hvilende i mitt hjerte enn alt annet gull en ellers kunne bære. Dette gullet er ikke tungt. Det vil ikke få deg til å segne under vekten av det. Nei dette gullet vil ha motsatt effekt på deg. Det vil få deg til å stå rett, og holde ditt hode høyt. Det vil få deg til å løfte hodet mot himmelen å si, takk Herre, når du forstår hvor velsignet du egentlig er. Djevelen har arbeidet hardt for å få folket til å se skriften fra den naturlige side bare, og han har hatt en overveldende suksess med det. Men bruden må være i stand til å se bak de naturlige sanser, og se den herlige Guds plan som utfolder seg i disse siste dager.

GRUNNSTENENE.

La oss lese videre i vers 19. ”Og Grunnstenene i stadens mur var prydet med all slags kostelig sten, den første var jaspis, den annen safir, den tredje

kalkedon, den fjerde smaragd, den femte sardonisk, den syvende kryolitt, den åttende beryll, den niende topas, den tiende krysopas, den ellefte hyasint, den tolvte ametyst.” Hver av disse steinene var der for å fremvise herligheten og livet gjennom de tolv apostler, etter som de gikk frem med evangeliets budskap på denne jord. Deres tjeneste og samfunn med folket ble reflektert i skjønnheten av disse steinene, etter som de gikk frem og sådde evangeliets sed i sjelene. Disse apostlene pekte på veien gjennom disse portene til byen, hvor folket kunne finne hvile og trygghet for sine trette sjeler, og en evig hvile borte fra anklagerens åsyn, han som er djevelen. Merk deg nå vers 21. Og de tolv porter var tolv perler, hver av portene var en perle, og stadens gate var rent gull, som klart glass. ”Dette viser til noe som er rent, og hver port var en perle. Og merk deg, gaten her er omtalt i entall. Når du da vandrer nedover denne gaten i den evige dag, omgitt av fullkommen tro, en tro som er blitt fullkommengjort og ren gjennom forløsningen som Gud tilveiebrakte gjennom Jesus Kristus, tenk da på det, denne byen, og gaten var av samme kvalitet og stoff. En by er ikke bare en gate, men en gate er i alle fall en del av en by. Det viser oss i all sin herlighet at denne byen, som er referert til som lammets hustru, kristi brud, er fullkommengjort i alle sider av sitt liv. Hun er gjort ferdig gjennom troen på den Herre Jesus Kristus. Når det tales om porter av perler i muren på denne byen, og for det som det da er verdt, så er det interessant å vite at” Collier’s Encyclopedia, fra 1963 utgaven, ramser opp tolv farger eller skygger i en perle. Når vi da merker oss hvordan en perle er formet gjennom en prosess med lag på lag, for å beskytte perleøstersen mot det som forårsaket irritasjonen i det første sted, så kan vi se hvordan parallellen kan trekkes med det livet til det folk som utgjorde Israels tolv stammer. Det som skal formes inn til en perle er allerede der inne i østersen, men da er det av svært så liten verdi. Men så kommer den lille irritasjonsdelen inn i østersen og prosessen er i gang. Er det ikke slik det var med nasjonen Israel? Deres karakter og holdning ble formet etter som de ble motgått av sine fiender, som også var Guds fiender, han som er alt livs opphav. Gud trenger ikke beskyttelse for seg selv, men det var hans fiender som brakte ut det beste av Israels barn.

RIV DETTE TEMPEL NED.

Når vi kommer til vers 22, så fører det oss også tilbake til vers 3, som vi allerede har talt om, når røsten fra himmelen talte og sa, ”Se Guds bolig er hos menneskene.” Når Johannes hørt disse ordene så skuet han byen fra utsiden, men når vi kommer til vers 22, så ser Johannes inn i byen, og da er

det at han sier, ”Og noe tempel så jeg ikke i den.” Hva betyr det? Det betyr at han ikke så noen bygning inn i byen som mennesker kunne gå bort til å si, her er det at Gud bor. I det naturlige Jerusalem som er bygget på toppen av Sions fjell, stod en gang et tempel. Det var det stedet som Gud hadde utvalgt til å la sin shekinasky hvile over. Denne byen hadde også en mur rundt seg, og porter i veggene, med bygninger innenfor. Men Gud valgte bare en av disse bygningene, templet, som var en type, en skygge av det som Gud skulle gi til deg og meg. Alt som skulle være et forbilde på Jesu Kristi brud, i hennes fullkomne tilstand, måtte nødvendigvis være en ting som øye kunne bli betatt av. Det var templets skjønnhet som disiplene en gang var så betatt av. De kom til ham en dag og viste ham denne skjønnheten i templet, men Jesus overrasket dem ved å si. Matt.24:2, ”Ser dere alt dette, sannelig sier jeg dere, her skal ikke levnes sten på sten, som ikke skal bli revet ned.” Det var en overraskelse for dem, men de var enda mere overrasket en annen dag da han sa til dem, riv ned dette tempel, og på tre dager skal jeg reise det opp igjen.” Da var det at jødene sa, ”46 år har vi brukt på å bygge opp dette tempelet, og du vil rive det ned, og bygge det opp igjen på tre dager?” Alle de jøder som sto der trodde at han snakket nedlatende om deres mest hellige sted, men han talte naturligvis om sitt legemets tempel, det stedet som Gud alltid har lengtet etter å plassere sin evige ånd i, (i de sanne troendes liv) siden den dag han skapte Adam. Med en slik åpenbaring, er det ikke rart at Peter refererer til de troende som levende steiner, som bygges opp til et åndelig hus, og Paulus refererte til disse husene, som et Hellig tempel for Herren.

Som en parallell, la oss se på den naturlige siden ved det, og bruke templet i byen Jerusalem, der hvor Gud plasserte sin nærhet. Som vi alltid har sagt, det var mange bygninger i denne byen, men bare en av dem var Guds utvalgte sted for sitt nærvær. La oss så anta at Guds nærvær var i dette naturlige tempel. Alle de andre bygningene i denne byen var tatt bort fra bildet, og bare etterlot en vegg eller mur rundt byen, og intet annet enn Guds tempel var der. Du må vel si at dette var et dårlig eksempel for vår illustrasjon. Men innenfor muren i den nye staden, det åndelige Jerusalem, så vil det ikke finnes noe annet enn Jesu Kristi brud, lammets hustru. Selv om det er mange sjeler som utgjør bruden, så er de alle referert til som et legeme, en bygning, som er Guds bolig. Hele byen innenfor denne muren er en Guds bolig, men det er mange individer som utgjør denne bygningen. Det er grunnen til at Johannes måtte si, ”Jeg så intet tempel der inne, for dens tempel er Gud Herren, den allmektige, og lammet. Det kan se ut som bildet er litt rotete,

men husk hva Jesus ba om i Joh. 17: 20-23, ”Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som kommer til å tro på meg gjennom deres ord, slik at de alle må være ett, (ett legeme) slik som du Fader er det i meg, og jeg i deg, slik at de også må være ett i oss, slik at verden må tro at du har utsendt meg. Og den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt til dem, slik at DE MÅ VÆRE ETT (ett legeme) så som vi er ett, JEG i DEM, (ordet i legemet) OG DU i MEG, (ånden i ordet som er i legemet) slik at de kan bli gjort fullkomne til ett, og at verden må vite at du har utsendt meg, og har elsket dem, som du har elsket meg.” Her kan vi se, at selv om vi er Guds tempel, og han er i oss, så er vi også i Ham, derfor er det ikke så rart når Johannes sier at Gud er templet i det nye Jerusalem. Vers, 3, Guds bolig er hos menneskene, Han i oss. Og vers 22. Herren Gud den allmektige, og lammet er dets tempel. Vi er i Ham. Dette viser bare fullstendighet mellom Gud og hans gjenløste familie. Når Han er i oss, og vi er i Ham, så fremstiller det et vakkert bilde. Det var slik det var i begynnelsen i Edens have. Adams naturlige legeme var laget for å gi ham kontakt med de jordiske omgivelser, men hans åndelige legeme, det indre menneske, var laget i Guds lignelse, og det gjorde det mulig for ham å bevege seg fritt i fellesskapet med Gud til enhver tid. Han hadde fri inngang til både naturlig og åndelig samfunn. Og da med en full gjenløsning for oss, så vil det bli Gud i sitt folk, og hans folk i Ham, en fullkommen samhørighet.

INGEN SOL OG INGEN MÅNE.

La oss ta en nærmere titt på vers 23. ”Og staden trenger ikke solen eller månen til å lyse for seg, for Guds herlighet opplyser den, og lammet er dens lys.” Dette er et virkelig vakkert bilde av den nye stad. Den har intet behov av solen eller månen, for Guds herlighet skal opplyse den. Men husk nå hva jeg tidligere har sagt. Spring ikke rundt å si at det ikke kommer til å være noen sol eller måne i den evige dag, for det har vi ikke sagt i det hele tatt. Det sies bare at staden (bruden) ikke har noen trang etter å ha solen eller månen til å lyse for seg. Den naturlige verden vil komme til å ha det samme behov for solens og månens lys som den alltid har hatt det. Den store forskjellen dog vil være at solen vil være syv ganger sterkere enn før, og månens skinn som reflekterer solens lys vil da kaste ut alt mørke. Det kommer ikke til å bli mere natt, på samme måte som det heller ikke vil være noen natt i staden, (den forløste menighet). Det skal være lyst over alt. Noen av dere vil vel da si, ”Men hvordan kan menneskene klare å leve i et slikt sterkt lys, når solen blir syv ganger klarere, så ville vi ikke kunne holde ut i ti minutter en gang, men når Gud har fullendt gjenløsningen, så skal vi ha et

fullkomment klima her hele tiden. Det vil være tilbake i sin perfekte bane, og alt vannet vil være tilbake på sin originale plass, og mye av det vil danne seg som et beskyttende belte rundt jorden.

Jeg forstår at det er vanskelig for oss, på grunn av vårt nåværende ufullkomne sinn, å kunne forestille oss en slik fullkommen tilstand. Men vi må også huske at alle de ubekvemme tilstander som vi kjenner til, er kommet som et resultat av synden. Det var ikke slik i begynnelsen, derfor vil det heller ikke bli slik når gjenløsningen er fullstendigjort.

FRELSTE MENNESKER.

La oss nå lese de siste fire versene for å komplettere kapitlet. 24.”Og folkeslagene skal vandre i dens lys, og kongene på jorden skal bære sin herlighet inn i den. (Som det tidligere er sagt, så vil dette bli de menneskene som passerte levende inn i tusenårsriket, og gjennom det, sammen med de som ble født der, og som holdt den standard som gav dem rett til å gå inn i den evige dag, etter at djevelen hadde testet dem for en liten tid.) 25. Og dens porter skal aldri lukkes om dagen, for natt skal ikke være mere. (Portene i det naturlige Jerusalem ble stengt om natten for å hindre inntrengere, vandaler, og banditter, og mordere, og slike å trenge inn. Men nå vil det ikke være trang for å stenge noen porter lenger, i den evige dag. 26. Og de skal bære folkeslagenes herlighet og ære inn i den. Og intet urent skal komme inn i den, og ingen som farer med løgn, men bare de som er innskrevne i livsens bok hos lammet.” Får du tak i bildet her? Dette er et bilde av den herlige frelste skare, (ja de er frelste) naturlige mennesker fra alle nasjoner, som bringer sin herlighet og ære inn til bruden, som er Guds gjenløste folk. Alle disse hadde sine navn skrevet inn i livsens bok hos lammet, før denne verdens grunnvoll ble lagt. Dette på grunn av Guds forkunnskap om alle ting. Han visste hvem det var som ville akseptere hans tilbud om evig liv, og også hvem det var som ville forkaste det. Så derfor, før han i det hele tatt hadde skapt det første mennesket Adam, så var utvelgelsen et faktum. Dette har vært det store forbigående emne blant organiserte kirker gjennom alle tider. De har ikke villet innse det hele, og mest på grunn av sine kjødelige resonnement. Det folket som forneker denne delen av Bibelen sier: ”Dersom Gud visste på forhånd at menneske ville synde, hvorfor skapte han ham da i det hele tatt? Eller det vil kanskje si. Hvorfor skapte han da ikke et menneske som ikke ville synde? Kunne han ikke ha gjort det? Jo det kunne han, men da ville han bare ha hatt en familie med roboter. Hvordan skulle han da ha

mottatt sin ære og pris? Han er en Gud med mange egenskaper og muligheter, som han ønsket å uttrykke gjennom sin skapelse. Og mange av dem hadde han ikke kunnet få vist dersom mennesket ikke hadde syndet, slike som tilgivelse, nåde, tålmodighet, saktmodige, forløser, og en endeløs liste av andre ting. Noen vil kanskje si, at dette høres forferdelig ut. Men husk da, at Gud ikke presset mennesket til å synde. Han skapte ham med en egen fri vilje, slik at han kunne velge hva han ville gjøre, han var jo i Guds lignelse. Men Gud visste hva slags valg menneske ville gjøre. Derfor gjennom forløsningsprosessen så Gud et folk, som regnet fellesskapet med Ham større enn alt det som Satan hadde å tilby. Derfor det folket som tilber Ham, har gjort det etter deres eget valg. De har sett hva djevlene hadde å tilby, og forkastet det. Dette er de som har sitt navn skrevet i livsens bok hos lammet, gjennom Guds forkunnskap om dem.

LA MEG FORKLARE.

Det er noe her i kap. 22, som vi kan se nærmere på, av det Johannes skriver om det han ser inne i denne staden. Men først vil jeg si noe som har en litt annen natur. Når en forkynner står i en forsamling og forteller folket hva han ser, og forklarer at dette er sannheten. Da skulle han også bli gitt en sjanse til å bevise det med skriften til alle interesserte parter, selv om det skulle trenge repetisjon over forskjellige deler av det han legger frem flere ganger. Jeg har funnet ut at de fleste mennesker ikke med en gang får tak i det som blir sagt første gang. Derfor når vi går inn i kap. 22, så vil jeg repetere noe av det som har blitt sagt allerede, og jeg ber om at det må bli til hjelp for enhver av dere. Jeg har aldri vært den typen som liker å sprengte på, uten jeg da har følt trang til det fra Herren, og da vil jeg ikke gi meg uten at jeg har følt at noe av verdi har kommet ut av det jeg ville ha sagt. Jeg liker ikke bare å rote opp i noe, og så være nødt til å ta det opp igjen for å komme ut av det. Jeg vil ikke si noe som jeg føler blir sagt uten mening. Jeg ønsker at noe skal sitte igjen når jeg er ferdig med det jeg vil si. Jeg forstår at det er enkelte ting i skriften som har vært lukket for den menneskelige forståelse inntil en spesiell tid har kommet. Og disse ting har vært holdt tilbake inntil vi har følt vi hadde noe konkret å komme med. For det som skal sies, må etableres med skriften. Og jeg vet at på grunn av tradisjonell fortolkning av lære innen organisasjonene, når vi da begynner å rive ned disse fortolkningene gjennom våre emner, så føler vi oss mange ganger som et rivingsfirma som, skal være nødt til å rive ned gamle landemerker. Da kommer det mange menneskelige grunner frem for å holde på de gamle tingene. Du har sikkert hørt sitater som

dette kommet frem, ”At det er en skam å rive ned noe som det har tatt så lang tid å bygge opp, eller hvorfor rive det ned, det skader jo ingen?” Mens du da begynner å rive av bordkledningen, og åpenbarer stokkverket, så blir hjertene litt triste. Og når de siste 2” 4” er lagt ned så er det bare en masse rot rundt deg. Men når alt rotet er blitt ryddet bort og noe vakrere er blitt bygget opp i stedet for, ja da er de samme hjertene rede til å juble. Det er det vi ønsker skal skje med dette budskapet. Vi river de gamle tradisjonene ned, som vi har båret med oss så lenge, og bygger i stedet for, noe som er virkelig åpenbart sannhet, og som kan hjelpe oss i de siste dager. Ved å ta et slikt emne, så har min hensikt vært å gi en hver av dere noe som får deg til å stille et spørsmål til ditt eget sinn. Kan det virkelig være slik? Med andre ord, jeg ønsker at du skal tenke nøye igjennom dette når vi er ferdige her, slik at du kan bli overbevist om at dette er rett.

Opp til dette punkt har vi forsøkt vårt beste for å vise deg ved skriften, at den byen Johannes så komme ned fra himmelen, ikke kan bli sett på som en vanlig materiell by, etter vår tradisjonelle tankemåte, med steiner og slike ting, men at det heller er det forløste Jesu Kristi legeme, menigheten. Og når vi går inn i kap. 22, så finner vi Johannes hvor han gir en indre beskrivelse av denne staden, og vi kan ikke hjelpe for at det her egentlig blir beskrevet mere lik en have, ikke sant? Dette lar oss vite at det er Guds måte og bringe oss tilbake til det vi i Adam ble drevet bort i fra i 1.Mos. 3, for seks tusen år siden. Det er ingen måter hvor vi kunne gå tilbake i skriften for å finne et fullstendig bilde over hvordan Edens have egentlig så ut. For vi har vært borte fra den, helt siden den tid. Men her i den siste boken av Bibelen, i enden av alt som er skrevet for menneskeheten, så finner vi en beskrivelse av Edens have slik den var, da det første mennesket var plassert i den.

ELV ELVER KILDER KILDEVELL FONTENER (NATURLIGE)

La oss se på hva Johannes så i den nye staden. Kap. 22.1, ”og Han viste meg en elv med livsens vann, som rant klar som krystall, ut fra Guds og lammets trone.” Dette er et bilde hvor Gud har plassert sin trone, sin evige nærhet, rett i menneskehetens hjerte. La meg si dette, at alt det vannet som renner på naturlig måte vil ha sin naturlige cykel, slik som her på jorden i dag. Det er ikke noe evig liv i det, i det hele tatt. Får du tak i det? Hvert eneste tre som skal være her i den evige dag, er her allerede, men ingen av dem har navnet livsens tre. Dette skulle tale til noen av dere som enda ikke er overbevist om at livsens tre i Edens have ikke er noe tre fra planteriket. Husk at Johannes så

denne byen komme ned fra himmelen fra Gud. Den kom ned på jorden, for stemmen sa, ”Se Guds bolig er blant menneskenes barn,” Men her ser han inn i byen og får se en elv med livsens vann, som kommer ut fra Guds og lammets trone. Jeg kan forsikre deg, det ser ut som om Johannes ser på en naturlig elv, men vær du like sikker, det er ikke noen naturlig elv med vann som flyter ut derfra. Men det er heller noe som setter en type på den alltid nærværende strøm av Guds ånd som flyter til hans forløste sjeler, det gjenløste folket. Selv i vår tid, taler Jesus om Guds ånd og om det evige liv i bilder hvor han bruker vann. Vi leser det i Joh.7:37-39. ”På den siste, den store dag i høytiden, sto Jesus og ropte, dersom noen tørster la ham komme til meg å drikke, og den som tror på meg, som skriften har sagt, av ham (og du vet at din tro må være i henhold til åpenbaringen av skriften, og ikke bare noen kirkelige tradisjoner) skal det flyte strømmer av levende vann.” Han talte om ånden her, som de som trodde på ham skulle få. For ånden var enda ikke kommet, for Jesus var enda ikke herliggjort. Forskjellige oversettelser sier det litt forskjellige. Noen sier elver av levende vann, andre fontener, eller kilder. Men hva enn de sier så peker det hen til ånden, det evige liv, Guds nærvær etter mål, som han har plassert i enhver sann troende siden pinsefestens dag. Det levende vann er ikke noe for kjødet å leve på, det er for sjelen, og slik kan man bli mett. Han kommer ikke for å bo i oss bare etter at vi er blitt fullkommen. Han kommer inn når vi helt overgir oss og våre liv til ham. Da, fra vårt indre, bobler han opp som et kildevell, og leder oss til fullkommenhet. Det er det eneste vår sjel kan få føde fra. Den kan ikke overleve på vanlig vann alene. Hva er det vi da sier”? Enkelt, Gud som er ånd, (Joh.4:24) og ikke kjød eller en ting, er dette livsens tre som var i denne edens have. Det er mange måter å forklare dette på, men det er ingen av dem som holder for en vantro. Men de er alle gode nok for den sjel som er i stand til å motta åpenbaring ut fra skriftene. Kjerubene, med de flammende sverd som vendte seg hit og dit, for å vokte veien til livsens tre, ble satt mellom Adam og Gud, for å holde Adam, som var skapt i Guds lignelse, med fri adgang til den åndelige verden, ja like til Guds nærvær, bort fra muligheten til å komme tilbake til Guds nærvær, slik Adam hadde hatt adgang til det før han syndet. Før noen igjen kunne komme tilbake til Guds nærvær igjen, som det Adam hadde det før fallet, så måtte et hvert spor av synd og gjenstridighet slettes ut. Det er det Gud har arbeidet med gjennom sin forløsningsprosess i nesten 6000 år nå. Men jeg kan forsikre dere om at oppfyllelsen av åp. 21, har ikke mye mere en tusenårsriket, og Daniels sytti uker mellom seg før det er i gang. Jeg håper du forstår hva jeg her mener. Vær så snill og ikke si at jeg har sagt at nådetiden allerede er forbi. Jeg sa

nemlig ikke det. Det vil jeg legge over i Guds hender. Men jeg vil si dette til deg, forsøk ikke å skyve nådetiden foran deg ytterligere, bare for å drive på litt til ute i synden. For i dag er det en tid hvor Jesu Kristi brud nesten daglig kan se konturene av skriften gå i oppfyllelse. Jesus sa i Matt. 24: 14, og dette evangeliet om riket skal bli forkynt i hele verden til et vitne for alle nasjoner, og da skal enden komme.”

GATER TRÆR FRUKT.

Vel, vi talte om en elv med livsens vann, som rant klar om krystall, og Johannes så den komme ut fra Guds og lammets trone, i den nye staden, Jerusalem. Vers.2, ”Og midt i gaten, (Det samme ord som i 1.Mos.2:9; midt i haven.) og på begge sider av elven stod livsens tre.” Merk deg ordbruken her. I vers 2 tales det om livsens tre i flertallsbenevnelse, (midt i gaten, og på begge sider av elven) og for det naturlige sinn vil det vel se ut som det minst er to livsens trær i den nye staden, men det åndelige sinn er i stand til å ha Kristi sinn, og da vil han se kun et livsens tre, og det er den Allmektige Guds nærvær, som hviler over hele denne byen. Den naturlige illustrasjonen som her er brukt på elven og treet, er for å vise den troendes vandring og imøtekommelse med Gud. Vi jordiske vesener må nødvendigvis ha jordiske beskrivelse om de himmelske ting som vi er i stand til å forstå. Så tar Gud ved sin åpenbaring og overfører den naturlige språkbruken, og gjør oss i stand til å skjønne den åndelige virkelighet av det vi da ser. Med andre ord, dersom livsens tre der i Edens have ikke var noe naturlig tre, (og vi vet at det ikke var noe naturlig tre) så vil heller ikke livsens tre i den nye staden være noe naturlig tre, men la oss ta i betraktning litt nærmere ordsetningen i vers 2, som her gir oss en feminin fremstilling av det samme. Vi leser det igjen fra begynnelsen. ”Midt i gaten, og på begge sider av elven sto livsens tre, som bar tolv forskjellige frukter, og gav sin (eng. Hennes) frukt hver måned, og bladene på treet var til legedom for nasjonene.” Den feminine fremstilling her viser til menigheten, for hun er alltid omtalt i hunkjønn. Hun er Jesu Kristi brud. Kirken er referert til som kvinnen gjennom hele skriften. Hun er nå forløst og gjenkjøpt tilbake til Gud, og betalt med hans eget blod. Og som et resultat av dette så har hun arvet evig liv gjennom Jesus Kristus, det som er av Gud.

I dette livet som vi nå lever, bærer menigheten 9 frukter av åndens frukter. KJÆRLIGHET = GLEDE = FRED = LANGMODIGHET = MILDHET = GODHET = TROFASTHET = SAKTMODIGE = AVHOLDENHET = men

etter at uforgjengelighet har oppslukt forgjengeligheten, så vil disse ni bli supplert med tre mere, i den evige dag. = VISDOM = KUNNSKAP = KRAFT = (eller makt) som vi ikke har iboende i oss i dette livet. Disse ting har vi bare fått en liten smak på, etter det som Gud åpenbarer det fra tid til annen. Nå ser vi som i et speil eller som i en tåke, men da skal vi se åsyn til åsyn. Når vi da er i stand til å se åsyn til åsyn, da vil vi også kjenne, eller forstå fullkomment. Visdom og kunnskap er i nær slekt med hverandre, de går i sammen. Dersom du kan beholde i ditt sinn at hele dette budskapet er bygget rundt det nye Jerusalem, og huske at denne byen er den menighet som Gud har forløst og da blitt sammenføyet med, så vil det kunne bli lettere å forstå den åndelige mening når vi fortsetter videre her

BLADENE PÅ TRÆRNE = HELBREDELSE = TRÆR =

Siden Johannes bare så en gate i denne byen, så skulle det være enkelt å skjønne at det hele har en åndelig betydning, selv om vi ikke skulle ha noe annet å vise til i skriften. For en slik by måtte nødvendigvis ha mange gater. Tenk på dette også, siden denne byen er firkantet, som en kubikk, (høyden, lengden, og bredden er alle like,) så ville det jo da også ha vært nødvendig med flere etasjer med trapper til hver etasje dersom byen var naturlig, ikke sant? Noen av dere som ikke har noe problem med å skjønne at dette er en åndelig by, vil kanskje undres over at vi går inn i så mange detaljer for å få etablert faktumet i vårt emne. Men for deg vil jeg si, dersom du hørte alle de spørsmålene som folk spurte om denne byen, så ville du ha forstått hvorfor vi ønsker å gi dem alt det vi positivt sett kan få gitt dem. De vil måtte trenge noe å holde seg til, når de skal studere dette emnet. La oss gå tilbake til emnet om disse tolv fruktene på livsens tre, som skulle gi sin frukt i den evige dag. Det sies at hun skal gi sin frukt hver måned, og som jeg tidligere har sagt, så tror jeg at Gud vil føre denne planeten tilbake til sin perfekte runde rundt solen, med 360 dager i året, slik at hver måned starter med en nymåned. Vi har ikke tid til å gå inn på alle detaljene her, men vi vet at den Hebraiske kalender går etter denne skala. Husk nå hva disse tolv fruktene er, og vi vet at dette vil komme til å bli en kontinuerlig sak, særlig når vi tar for oss den siste del av dette verset. ”og bladene på treet (la du merke til det, treet i entall) var til legedom for nasjonene.”

Bro Jackson, hva skal da det bety? Vil de bruke dem som medisin til det naturlige folk som lever da? Nei, det betyr ikke det i det hele tatt. Tenk deg en park, eller have, løvet eller bladene på trærne i en park eller have, er

hovedsakelig til skygge eller beskyttelse. Forsøk å gripe hva jeg her sier. Bladene beskytter deg mot solens hete, slik at du kan ha en mere komfortabel atmosfære. Men bro. Jackson, jeg trodde du sa at det skulle være et perfekt klima her da? Ja og det er rett, men husk at vi ikke snakker om noe naturlig tre her. Vi bruker bare naturlige trær for å vise den åndelige betydning av dette. Løvet på trærne kaster skygge, eller beskyttelse, og folket liker å sitte i skyggen av trærne og samtale, Du ser aldri at folk (da under varmere klima) sitter ute på de åpne slettene i samtale. Nei de sitter i skyggen et sted. Det er noe eget med dette. Når Abraham talte med Gud, eller da Gud talte med Abraham, hvor var de da? Jo de satt i Mambres terebintelund, under et eiketre. Slik har menneskene hatt noen av sine beste samfunn. Derfor vil bladene på dette åndelige treet symbolisere fellesskapet, den beskyttende skygge som alle nasjonene vil søke. Husk at dette er naturlige mennesker som har gjennoppylt jorden i tusenårsriket. Og i de tider som er gått, (slik som i våre dager) så var det mange nasjoner som ikke hadde fellesskap, eller vennlige forhold til hverandre. Men slik vil det ikke bli i den evige dag, for der vil alle brudd bli helbredet. Vers 3. Sier, ”Enhver forbannelse (som har blitt lagt til gjennom tidsaldrene vil da være fjernet, så folket skal ikke mere bli hindret i denne dag fra å ha et fullkomment fellesskap med hverandre) er da fjernet.” Nasjonene vil da bringe sin herlighet og ære inn i denne byen. De vil presentere seg selv for bruden, som da innehar det høysete Guds kall, som ikke noe menneske kan legge noe til. Det vil ikke bli noen forurenset natur på den dag. Alt vil være rent i denne byen. ”Og Guds og lammets trone skal være i den, og hans tjenere skal tjene Ham. Og de skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner. Og natt skal ikke være mere og de trenger ikke lys av lampe og lys av sol, for Gud Herren skal lyse over dem, og de skal regjere i all evighet.

Vi har allerede dekket den delen som taler om solen og månen, når vi tok for oss vers 23 i kap.21 derfor føler jeg det riktig å si, at det kunne ikke bli mørkt om natten når månen skal skinne som ettermiddagens sol. Es. 30.26. Så har vi verset som taler om at . ”Hans tjenere skal tjene ham: og de skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner.” Du har akkurat hørt meg si at bruden, menigheten, er det høyeste kall fra Gud i forløsningsverket, men jeg håper at du kan se at Gud kompletterer forskjellige ting i sitt verk i tre (tallord). La oss ta noen få eksempler. Vi vet at det er tre manifestasjoner i Gud (ikke tre personer). Det er Gud som Fader, som sønn, og som den Hellige Ånd. Det er tre faser i den første oppstandelse, NÅR KRISTUS OG DE ANDRE STOD OPP PÅ JESU TID, NÅR BRUDEN SKAL RYKKES

OPP FØR TRENGSELSPERIODEN SETTER INN, og den tredje NÅR TRENGSELSPERIODENS HELLIGE SKAL OPPSTÅ ETTER AT TRENGSELEN ER OVER, FØR TUSENÅRSRIKET BEGYNNER.

Vi har et annet eksempel med Guds engler. Han har kjeruber, Erkeengler, og de mindre engler som blir omtalt som tjenende ånder, for de som skal arve frelsen. (Det er de som arbeider for deg og meg.) Det er også andre illustrasjoner som vi kunne bruke, men jeg tror dette er nok til å gi det faktum at, også i den evige dag så vil det bli tre forskjellige grupper av de hellige. Men ikke en eneste av dem kommer til å bli sjalu på grunn av at de eventuelt skulle komme fra en lavere avdeling i frelsen. Det er heller ingen strid i blant Guds engler. Og det vil heller ikke bli noen strid i Guds familie blant den menneskelige rase. Dette gir heller ikke noe rom for argumenter om alle skal være like i plassering fremfor Gud i den evige dag eller ikke. Alt viser seg blant Guds forløste familie, at det ikke er likhet på denne måte, men alle er like meget elsket av Gud, og der er det ingen forskjell. Vi skulle være takknemlig til Gud for det som han har åpenbart for oss. Han kunne ha latt oss bli født i tusenårsriket, skjønner du det.

REPETISJON.

Vi har nå tatt for oss de deler av skriften som omhandler den nye staden, Jerusalem, så la oss repetere litt så vi kan få det alt sammen i en helhet. Som vi vet, så er vår tanke, selve døren til vår ånd. Derfor vil enhver åpenbaring som vi mottar komme inn gjennom tankene, og der må de passere gjennom våre fem sanser. Når det da har passert der, og kommet inn i vår ånd, så har vi en åpenbaring som da igjen blir en del av vår holdning. Djevelen kan ikke få det ut av oss etter at det er blitt en åpenbaring. Vel, Johannes så den nye himmel og en ny jord, som i realiteten er den samme jord som vi nå lever på. Den er bare gjort ny gjennom forløsning. Så fikk han se den hellige stad komme ned fra himmelen, fra Gud, preparert som en brud kledd og gjort i stand for sin brudgom. Vi bringer da dette over til vers 9. Kap, 21, og vers 10, og der blir vi fortalt at denne byen er lammets hustru. Lammet har bare en hustru, og det er hans hedningebrud, menigheten. ”Se Guds bolig er blant menneskenes barn.” Dette viser oss at Gud i den evige dag vil plassere sitt fullkomne nærvær midt blant sitt folk, akkurat slik det var før mennesket hadde syndet. Vers 4, viser hele forløsningsverket, hvor alt det gamle er veket bort, det finnes ikke mere. Vers. 5 viser Johannes hvordan tingene vil bli når Gud har gjort ferdig sitt program om forløsningen. Vers 6.

Identifiserer den evige ene Gud, som er begynnelsen og enden på alle ting. Det er han som har talt opptil dette punkt, og lovt evig liv til alle dem som har tørstet etter det. Det er ikke alle mennesker som virkelig tørster etter det. Ved åpenbaring kjenner vi hans navn. Hans forløsnings navn er Jesus Kristus. Vers.7 viser oss at det er et arbeide i seier som må til for å kunne arve alle ting med Ham. Vers 8, gir oss et innblikk i hvem som vil bli kastet i ildsjøen, sammen med djevelen. Dyret, og den falske profet, disse er jo allerede der inne. Jorden skal da renses fra alt som har forurenset den siden begynnelsen der i Edens have. Vi har allerede vært innom vers 9 – 10, og vers 11, viser oss byen hvordan den er omkranset med Guds herlighet, Han som er den eneste evige Gud, Elohim, som er stadens lys som er klar som krystall.

PRIS = FRELSE = HERLIGHET.

Når vi kommer til vers 12, så finner vi en høy mur, som er symbolet på den fullkomne trygghet og hvile. Muren har tolv porter som har navnene på Israels tolv stammer skrevet på seg. Dette viser at veien inn til denne byen er utarbeidet i typer og skygger gjennom Israels vandring gjennom lovens tid. Vers 13, med sine porter, tre porter på hver side, tolv i alt taler om det faktum at denne byen inneholder de hellige forløste venner som har kommet fra alle verdens hjørner, gjennom tidene. Mellom vers 13, og 14, la meg så si dette, Esaias gir oss et annet sett av tre. (tallord) Es. 60: 18. ”Det skal ikke mere høres om vold i ditt land, ikke om hærfang og ødeleggelse innen dine landemerker, og du skal kalle frelsen dine murer, og lovsangen dine porter.” Så vers 9. I Es. 62: tales det om hans helligdoms forgårder. Dersom du da sammenbinder pris, frelse, og herlighet, så vil du igjen se et trefoldig forløsningsverk utført gjennom disse Guds hellige.

Vi forbinder lovsangen med Israels barn som peker hen imot de porter som er veien inn til Guds gjenløstes stad. Murene i byen hadde i vers 14, 12 grunnstener som inneholdt navnene til de tolv apostler. Det var lammets 12 apostler som la grunnlaget for troen til vår frelse, og Jesus selv var hovedhjørnesteinen. Husk at muren, eller murene i denne byen ble kalt for frelse. Hvorfor? Det symboliserer det faktum at bruden, menigheten, har funnet denne sikkerhet, dette hvilested i Kristus sin Herre, mens menneskene i gamle dager søkte sin beskyttelse bak naturlige murer i byen. Murer i våre dager, under moderne krigføring har svært liten beskyttelse, for de kan i dag ikke beskytte noen mot atombomber. Men her i skriften tales det om en

åndelig by på grunn av frelsen. Det er utfrielse fra fienden. Byene berget de gamle tiders folk.

Grunnen til at Esekiel 38 refererer til et Guds folk som bor trygt i åpne byer, er på grunn av at folket er blitt ført tilbake til Israels land i våre dager, som en skriftenes oppfyllelse. Og Gud selv er nå deres mur og beskyttelse. Han er deres forsvar, av den enkle grunn at en mur rundt det naturlige Jerusalem i dag, ikke kunne gi dem noen beskyttelse mot et angrep fra Russland og hennes allierte, når de kommer. Vi ser at versene 15, 16, 17, går i sammen og peker på målene av denne byen med dens murer og porter. De tolv tusen stadier i en firkant, og de 144 kubikk som denne muren har som mål, ser ut til å tale den enorme storhet i byen selv. En ting som vi dog vil merke oss, er at byen er i en firkant. Den er altså like lang på alle sider, og oppover, og det peker frem mot et ferdig verk. Når noe er nøyaktig i mål, som en kubikk er, så kan du ikke legge noe til, eller trekke noe fra, uten å rive ned fullkommenheten. Det er grunnen til at det ikke kunne se ut som en pyramide, som mange mennesker tenker. Selve språket utelater til å med noe slikt. En kubikk har like lange sider og høyder, og kunne ikke representere en pyramide. Denne firkanten taler definitivt om Guds forløsningsverk som et komplett verk, og dette verket er bruen, som er byen selv. Den utgjør fullkommengjorte hellige sjeler. Det er tre grupper av de hellige i Guds gjenløste familie, men bruden er den gruppe som har blitt fullkommengjort i dette livet. Vers 18, 19, 20, går i sammen under beskrivelsen av murene, om deres fundament, og om steinene som prydet muren med skjønnhet. Denne Guds stad taler om den fullkomne tro i bruden, menigheten, og er forklart tidligere i dette budskapet, og husk at disse steinene representerer livet og tjenesten til de forskjellige apostler. Det er lammets tolv apostler som brakte evangeliet ut til alle nasjoner, og la grunnfundamentet for den levende Guds menighet. Noen steiner, av dem som er nevnt her, er vi blitt fortalt, er formet under fryktelig press eller trykk, andre under sterk varme, så Gud brukte disse steinene til å symbolisere livet og tjenesten, og karakteristikken til de tolv apostler. Vers 21, taler om de 12 porter, at de var 12 perler, hver av portene en perle, og husk disse portene representerer Israels 12 stammer, som taler om veien inn til denne byen, hvorledes Gud utarbeidet typer og skygger i lovens tid. Og perlen som får sin formasjon på grunn av inntrengere eller fiender, danner den fullkomne vandring i hva Israel som nasjon måtte lide under deres fienders hender. Gaten av rent gull, som av klart glass taler om menighetens tro, som er mere kostelig en det forgjengelige gull, som dog prøves med ild. Hun er blitt så ren at det er ikke

noe tilbake i henne som kan holde troen i henne borte fra å møte sin Herre og Gud. Veien til det fullkomne fellesskap med Gud er tro, en tro som er blitt prøvet i ildprøvens luer, og gjennom forfølgelser, og kommet frem ren og uten lyte. Vers. 22, ”Og jeg så intet tempel der inne, for dens tempel er Gud Herren den allmektige, og lammet.” Byen i seg selv er et folk. Det finnes ingen naturlige bygninger der inne, og alle de uforgjengelige legemene der inne har den samme mengde av Guds nærvær i seg. Derfor er det intet spesielt sted i denne staden som er utvalgt til en Guds bolig utenom i hans hellige. Han vil være i oss, og vi i Ham. Derfor er Han templet i denne byen. Vers 23. Og staden trenger ikke solen eller månen til å lyse for seg. 24. Og nasjonene skal vandre i dens lys.” Med andre ord, dette vil være lyset av den åpenbaring som er i bruden, ”Og kongene på jorden vil bære sin herlighet og ære inn i den.” 25. ”Og dens porter skal aldri lukkes om dagen, for natt skal ikke være mere.” Dette betyr enkelt at siden månen vil skinne like klart som solen gjør det i dag, så vil det ikke være noe mørke på jorden. Og det faktum at portene aldri skal lukkes, taler om at det naturlige menneske blant nasjonene vil ha kontinuerlig adgang inn til menighetens nærvær, til bruden. Den taler også symbolsk om det faktum at det ikke lenger er noe ondt til stede, ikke noen mordere, røvere, og derfor heller ikke noen behov for å stenge portene. Hver referanse her fyller oss med mange muligheter i tankeverdenen, når vi har fått tak i det faktum at alt det mennesket har vært assosiert med, blir representert symbolsk, i denne byen med de tolv porter, og sine murer. Vers 26, går sammen med 24, og 27, og viser at alt urent er blitt borttatt, og det er bare de som har sine navn oppskrevne i Livets bok hos lammet, som er tilbake.

IKKE MERE FORBANNELSE:

Du husker nå hva denne rene elven med livsens vann representerte rent symbolsk, at det er selve livet og Guds nærhet, som bor midt i blant sitt folk, den forløste familie. Livsens tre som stod midt i gaten, og på begge sider av elven, er den evige Guds nærhet, som disse kjerubene har vokter inngangen til, helt siden mennesket ble drevet ut av Edens have. Dette treet vil bære 12 frukter, og de tre siste vil bli visdom, kunnskap, og makt, eller kraft. Dette er de som kommer i tillegg til de ni, som menigheten har hatt gjennom nådetiden. Hun kommer til å bære sin frukt hver måned, og det taler om en kontinuerlig tilstand i henne. Og bladene på treet var til legedom for folket, eller nasjonene. Dette symboliserer det fellesskap som menneskene har hatt mens de har sittet under skyggen av de naturlige trær i disse dager. Men på

den dag så vil alle brudd mellom nasjonene bli legt, og det vil bli et fullkomment fellesskap mellom folkene fra alle nasjoner. Så bladene her symboliserer skyggen eller tryggheten i fellesskapet, og dette vil skape en fredfull omgivelse. Forbannelsen vil da være tatt bort, og alt det som har holdt menneskene fra forskjellige samfunn og kulturer fra hverandre, vil da ikke lenger eksistere.

Vers 3, taler også om det faktum at Guds tjenere vil tjene ham. Disse tjenerne vil være et folk i naturlige omgivelser, det folket som har passert gjennom tusenårsriket. De skal se hans åsyn, (husk, at mennesket på den dag vil være som Adam var det før fallet) og hans navn skal være på deres panner. Det skal ikke være natt mere på grunn av skinnet fra solen og månen, og de skal herske og regjere for all tid. Vers 7 lover en velsignelse for den som holder hans ord, eller det som er sagt gjennom profetier i denne bok. Vi blir påminnet her om noe som vi leser i det første kapittel i denne boken, i vers 3, ” velsignet er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der.”

BRODER BRANHAM SA.

Jeg er sikker på at vi aldri vil kunne få sagt nok til å overbevise somme mennesker, om at det Johannes så ikke var noen naturlig by. Men før jeg avslutter her, så er det noe annet som jeg gjerne vil vise. Noen av dere tror at dette er en naturlig by, en by med naturlige materialer som er konstruert i henhold til målene i kap. 21:16, tolv tusen stadier, og i en firkant. Det er jo trist at folk som sier seg å ha åpenbaring tror det slik, men du har da i alle fall fått det nedskrevet, slik at du har noe å se på. Men det som er virkelig vanskelig å skjønne, er at det er andre folk som også tror at denne byen er en materiell sak, men da konstruert som en pyramide, og det bare fordi bro. Branham en gang har uttalt noe slikt. De har ikke en gang det første verset i Bibelen å gå etter. Men la meg fortelle deg noe annet som bro. Branham sa en gang, og det vil passe inn nøyaktig med skriften, og vil også gå godt i sammen med dette budskapet. Jeg skal sitere bro. Branham her, og dette er hans egne ord. ”Jeg har aldri trodd at himlene var et sted hvor det var en masse bygninger, hvor der var en mengde hus der oppe, som var laget av ler og som var strukket opp med papirtapeter langs veggene. Jeg har aldri trodd at en overnaturlig skapning skulle måtte bo i et tillaget, materielt hus. Jeg tror at når Jesus talte i Joh. 14, og sa at i min faders hus er det mange rom, så mente han heller hvilesteder, for skriften viser det samme når den sier,

”dersom dette jordiske tabernakel går under, så har vi allerede et annet ventende på oss.” Og det betyr at det for jordiske legemer er jordiske boliger. Uforgjengelige mennesker bor i uforgjengelige boliger.” Jeg kunne ha fortsatt videre og videre igjen, men jeg føler at dette skulle være nok for dem som skulle ha lengsel etter å følge sannheten. De kan nå ryste litt i seg selv, og finne ut om de virkelig er i troen. Det er ikke frelse i noe av det som mennesket sier, dersom det ikke kan stemme med skriften.

Gud går ikke imot seg selv. La meg også si dette, dersom du ikke er i stand til å få et bilde av hvordan det var her på jorden før mennesket falt, i ditt sinn, så vil du nok også ha vanskeligheter med å se for deg den evige dag, når jorden igjen er blitt gjenløst tilbake til sin første originale stand. Husk at den første Adam, selve begynnelsen av denne gamle skapelse, brakte inn synd, og død og korrupsjon over denne jorden, og alt dette skjedde på grunn av ulydighet. Men den andre Adam, Herlighetens Herre, i kjød, har tilveiebrakt en fullstendig forløsning for all Guds skapelse, gjennom sin fullkomne lydighet. Han kom ikke for å skape et annet tre, eller blad, eller noe annet. Hans gjerning var å forløse tilbake til Gud, det som allerede var blitt skapt.

KONKLUSJON.

Vi har lest disse versene allerede, men jeg ønsker å avslutte dette budskapet med å lese dem igjen. 1.kor.15:21-26, ”For ettersom døden kom ved et menneske, så er og de dødes oppstandelse kommet ved et menneske. For likesom alle dør i Adam, skal alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden, deretter skal de som hører Kristus til , levendegjøres ved hans komme. DERETTER KOMMER ENDEN, (det er mere enn 3000 år som dekkes i vers 23, for vers 24, bringer frem begynnelsen av den evige dag.) når han (kristus) overgir riket til Gud og faderen, (den evige ånd) etter at han har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde. For han skal være konge inn til han får lagt alle sine fiender under sine føtter. Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden.”

Vi venter på denne herlige dag. AMEN.

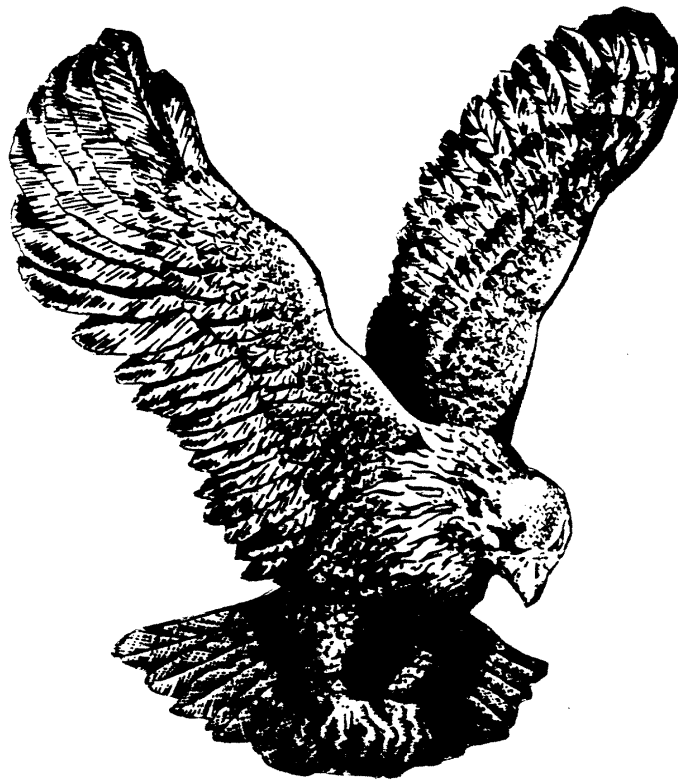
Tidligere utgivelser av Striden.

1. *Satans test og fall. "Prehistorien."*
2. *De to trær i Edens have.*
3. *Daniels 70 uker. 1.*
4. *Daniels 70 uker. 2.*
5. *Daniels 70 uker. 3.*
6. *Født på ny.*
7. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 1.*
8. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 2.*
9. *Helvetet er ikke evig.*
10. *Ekteskap og skilsmisse.*
11. *Hellighet eller tradisjoner.*
12. *De syv tordenrøster. 1.*
13. *De syv tordenrøster. 2.*
14. *Opprykkelsen.*
15. *Det nye Jerusalem.*
16. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 1.*
17. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 2.*
18. *Når Gud blir helliget. "Esekiel krigen."*
19. *Guddommelig helbredelse. 1.*
20. *Guddommelig helbredelse. 2.*
21. *Guddommelig helbredelse. 3.*
22. *Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*
23. *Hvorfor de ikke har olje. "Matt.25:1-13."*
24. *Tusenårs riket. "Millenium."*
25. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 1.*
26. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 2.*
27. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 3.*
28. *Det evige evangeliet. "De 144.000."*
29. *Hemmeligheten med kvinnen i åpenbaringen 12.*
30. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 1.*
31. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 2.*
32. *I Guds lignelse. "Image."*
33. *De tre veer.*
34. *Kongenes Konge, Herrenes Herre.*
35. *Mat i rette tid. 1.*
36. *Mat i rette tid. 2.*
37. *Mat i rette tid. 3.*

38. *Fra Azusa street til nå.* 1.
39. *Fra Azusa street til nå.* 2.
40. *Fra Azusa street til nå.* 3.
41. *Brudens salvelse.* 1.
42. *Brudens salvelse.* 2.
43. *Brudens salvelse.* 3.

Venneflokken i Verdal

Matt 24:28 "Der hvor åtselet er, der skal ørnene samles."

Åp 4:7 "Det første livsvesen er likt en løve, det andre livsvesen er likt en okse, det tredje livsvesen har ansikt som på et menneske, og det fjerde livsvesen er likt en ørn i flukt."